Περιοδος 2η,
Νο 130
Νοέμβρης 2004
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Σ' αυτό το φύλλο

Γ' Ευρωπαικό Κοινωνικό Φόρουμ στο Λονδίνο: Το κίνημα προχωρά σελ. 6-7

Οι χρηματοδοτήσεις της USAID - UNOPS σελ. 2

οχι στις απειλές για βέτο στην ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. σελ 12

Η κυβερνηση της Αλλαγής αντιγράφει τη δεξια

Ο εθνικισμός στηρίζει τη λιτότητα

17 Οκτωβρίου, Ευρωπαικό Κοινωνικό Φόρουν στο Λονδίνο

Η κυβέρνηση έχει εξαπολυσει μια πρωτοφανή επίθεση στους εργαζόμενους και τις κατακτήσεις τους. Ακρίβεια, φορολογίες, απολύσεις, περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, είναι τα χαρακτηριστικά της πολιτικής της. Υπόσχονταν κράτος προνοίας και τώρα μας προσφέρει και άλλο σφίξιμο στα ζωνάρια. Υπόσχονταν επαναπροσέγγιση με τους τουρκοκύπριους και βρισκόμαστε ξανά μπροστά σε μια νέα όξυνση του ψυχροπολεμικού κλίματος. Μοιάζει να συνεχίζει απο εκεί που έμεινε ο Κληρίδης.

Παίζει το χαρτί του εθνικισμού και προσπαθεί να εμφανιστεί ότι αντιστέκεται στις πιέσεις των ιμπεριαλιστών για να εξασφαλίσει την ανοχή και τη στήριξη μας στα προγράμματα σύγκλισης και περικοπών που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Μας δουλεύουν ψιλό γαζί. Νομίζουν πως ξεχάσαμε ότι συντάχθηκαν με τους ιμπεριαλιστές σε όλες τις επιθέσεις τους ενάντια στους λαούς της γύρο περιοχής.

Είναι φανερό ότι τίποτα δεν πρόκειται να μας δώσει χωρίς τους δικούς μας αγώνες. Χρειάζεται να οργανώσουμε την αντίσταση μας και να βγούμε σε νέους αγώνες. Αυτό είναι ο μόνος δρόμος για να εξασφαλίσουμε τα δικαιώματα μας, ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο και να εξασφαλίσουμε την ειρήνη στη Κύπρο. Αυτή είναι η εμπειρία του ίδιου του εργατικού κινήματος στην Κύπρο, αυτή είναι η εμπειρία εκατομμυρίων εργαζομένων σε ολόκληρη την Ευρώπη που κινητοποιούνται καθημερινά ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιλογές των κυβερνήσεων τους, ενάντια στο πόλεμο και το ρατσισμό.

USAID και UNOPS μέρος του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού
αλλά όχι να το παίζει και αντιιμπεριαλιστής ο Τάσσος!!

Οι ειδήσεις της τελευταίας περιόδου έχουν μονοπωληθεί για αρκετές μέρες από τις «αποκαλύψεις» για τη χρηματοδότηση οργανώσεων και ατόμων από τις αμερικανικές υπηρεσίες του υπουργείου εξωτερικών μέσο των οργανισμών USAID και UNOPS, για να υποστηρίξουν το σχέδιο Ανάν.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι αμερικάνικες υπηρεσίες όταν θέλουν να εξυπηρετήσουν την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ χρησιμοποιούν κάθε θεμιτό ή αθέμιτο μέσο. Η ιστορία τους είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Ιδιαίτερα η ιστορία της USAID και UNOPS.

USAID-UNOPS

Το πεδίο δραστηριότητας της USAID είναι κυριολεκτικά απέραντο. Στο Ιράκ σχεδόν τα πάντα (από την ηλεκτροδότηση και την παροχή νερού μέχρι τους εμβολιασμούς και την αναμόρφωση του σχολικού συστήματος) περνάνε από αυτήν την υπηρεσία. Το ίδιο και η κατανομή των προγραμμάτων ανοικοδόμησης» του Ιράκ. Και φροντίζουν να τα δώσουν χωρίς διαγωνισμούς ή προκηρύξεις σε «δικές» τους εταιρείες, κάτι που έχει εξοργίσει μεταξύ άλλων και τις επιχειρήσεις των συμμάχων τους, όπως τους Βρετανούς. Για παράδειγμα το μεγαλύτερο μέρος των συμβολαίων είχε πάει στην Halliburton πριν ακόμη τελειώσει ο πόλεμος. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ ήταν ηγετικό στέλεχος της Halliburton, η οποία πήρε τότε συμβόλαιο αξίας 900 εκ. δολαρίων για να ξανακατασκευάσει τους δρόμους, τους ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς και άλλα έργα υποδομής.

Ακόμη η USAID έχει να επιδείξει έργο και σε άλλους τομείς. Ως υπάλληλοι της δηλώνονταν πράκτορες της CIA και του FBI που εκπαίδευαν τις λατινοαμερικάνικες αστυνομίες στα βασανιστήρια, ενώ ένα άλλο παράρτημα ήταν επιφορτισμένο με την «μη στρατιωτική» υποστήριξη προς τους Κόντρας.

Η USAID σε συνεργασία με το «Εθνικό Ίδρυμα για τη Δημοκρατία» έχει συγκεντρώσει σημαντικά χρηματικά ποσά σε μια προσπάθεια να αποσταθεροποιήσουν την Κούβα.

Για να συμπληρωθεί η εικόνα του τι είναι η USAID ένας από τους δεδηλωμένους στόχους της είναι να «ενσωματώσει τα Γενετικά Μεταλλαγμένα τρόφιμα στις τοπικές αλυσίδες τροφής». Συγκεκριμένα η USAID έχει πρόγραμμα 100 εκ. δολαρίων για την προώθηση των ΓΜ τροφίμων στις αναπτυσσόμενες χώρες!

Αν δεν πείθει το ρεζουμέ της USAID δεν έχει κανείς παρά να κοιτάξει την διακήρυξη των στόχων τους που ξεκινά με την δήλωση: «Η USAID είναι ένας ανεξάρτητος οργανισμός που παρέχει οικονομική, αναπτυξιακή και ανθρωπιστική βοήθεια ανά το παγκόσμιο, σε εξυπηρέτηση των στόχων της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ.»

Όσον αφορά την UNOPS δεν έχει κανείς παρά να κοιτάξει την ιστοσελίδα τους όπου δηλώνουν ξεκάθαρα την οικονομική εξάρτηση των προγραμμάτων τους από την οικονομική βοήθεια που παίρνουν από τις ΗΠΑ. Μια οργάνωση που οι λειτουργίες της θυμίζουν το σχέδιο Μάρσαλ στο τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ξένα συμφέροντα

Ανεξάρτητα αν κάποιες οργανώσεις ή άτομα που υποστήριζαν το σχέδιο Ανάν πήραν ενίσχυση από αυτές τις υπηρεσίες για διάφορα προγράμματα τους, φανερά ή κρυφά, ο Παπαδόπουλος και η κυβέρνηση του δεν έχουν κανένα δικαίωμα να κατηγορούν τους άλλους ότι εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα και παίζουν το παιχνίδι των αμερικανών. Πρώτος ο ίδιος και η κυβέρνηση του παίζουν το παιχνίδι των αμερικανών και εξυπηρετούν τα συμφέροντα τους. Αυτός και η κυβέρνηση του είναι που έδωσαν όλες τις διευκολύνσεις στους αμερικανοβρετανούς στα αεροδρόμια, τα λιμάνια, τον εναέριο χώρο και ότι άλλο ήθελαν για να πραγματοποιήσουν την δολοφονική επίθεση τους στο Ιράκ..

Ακόμη στην λίστα των «φίλων» των αμερικανών πρέπει να βρίσκεται και η ΚΥΠ και ο Υπουργός Δικαιοσύνης που φαίνεται έχουν αναλάβει το ρόλο του παραρτήματος της CIA στην Κύπρο. Μέλη της Κυπριακής αστυνομίας έκαναν έρευνα στο σπίτι του γνωστού ψυχίατρου Τάκη Ευδόκα μετά από επιστολή-παράκληση της αμερικάνικης πρεσβείας. Ο λόγος ήταν επειδή ο γιος του Ευδόκα, Πέτρος Ευδόκας που μένει στις ΗΠΑ δημοσίευσε στο διαδύκτιο άρθρο που έδειχνε τη σχέση του υπεύθυνου της UNOPS στην Κύπρο με τις μυστικές υπηρεσίες του Πενταγώνου και τα προγράμματα του σε διάφορες χώρες

Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να ντρέπεται να κατηγορεί άλλους ότι παίζουν το παιχνίδι των αμερικανών όταν η ίδια οδηγεί στα δικαστήρια διαδηλωτές που συμμετείχαν σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία. Πρέπει να ντρέπεται γιατί με τη στάση της στον πόλεμο στο Ιράκ έδωσε την δυνατότητα στον Μπούς να συμπεριλάβει την Κυπριακή Δημοκρατία μέσα στις συμμαχικές χώρες που στηρίζουν την επίθεση του εναντίον του Ιράκ.

Σίγουρα καμιά σοβαρή οργάνωση που σέβεται τον εαυτό της δεν θα δεχόταν να χρηματοδοτηθεί από τις USAID και UNOPS γιατί είναι σίγουρο ότι αυτά τα λεφτά ποτέ δεν δίνονται χωρίς ανταλλάγματα. Είναι εμπειρία πολλών ατόμων που πήραν μέρος σε προγράμματα που χρηματοδοτούνταν από αυτούς τους οργανισμούς ότι βρίσκονταν συνεχώς κάτω από την αυστηρή επιτήρηση των διάφορων «υπευθύνων αρχηγών» που ελέγχουν αυτά τα προγράμματα ώστε να ανταποκρίνονται στις επιδιώξεις της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Αλλά όχι να βγαίνει μπροστά ο Τάσσος και να το παίζει και αντιιμπεριαλιστής.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Ραδιομαραθωνιος, © LAIKI GkROUP. All rights reserved

Για άλλη μια χρόνια διοργανώνεται ο ραδιομαραθώνιος για τα παιδιά με ειδικές ανάγκες από την Λαϊκή Τράπεζα και το ΡΙΚ. Φιλοδοξούν να μαζέψουν και φέτος πάνω από ένα εκατομμύριο λίρες όπως έγινε τα τελευταία χρονια.

Τα ΜΜΕ άρχισαν από νωρις την διαφήμιση του προβάλλοντας μηνύματα όπως: «Ναι, επειδη σ'αγαπώ», «και η πιο μικρή εισφορά είναι μεγάλη». Προσπαθούν έτσι να προκαλέσουν την ευαισθησία του κόσμου και να μας κάνουμε να νοιώσουμε «ένοχοι»-αφού περνούμε καλά! - ότι όλοι είμαστε υπεύθυνοι για τα προβλήματα των παιδιών με ειδικές ανάγκες και πρέπει όλοι να βοηθήσουμε.

Την ευθύνη όμως και την υποχρέωση για κοινωνικές παροχές την έχει το κράτος. Γι' αυτό παίρνει τόσα λεφτά από τους εργαζόμενους με τις φορολογίες. Οι άμεσοι φόροι-που επιβαρύνουν τους πλουσίους το 2001 ήταν το 31% των εισοδημάτων της κυβέρνησης και το 2004 θα πεσουν στο 23% αντίθετα οι έμμεσοι-που επιβαρύνουν τους εργαζόμενους από 42,6% το 2001 θα φτάσουν το 2004 στο 55,8%. Η φούσκα του χρηματιστηρίου δεν είναι τίποτα μπροστά σ'αυτή την ληστεία! Το κράτος έχει την υποχρέωση να προσφέρει μια ανθρωπινη και αξιοπρεπή ζωή στα άτομα με ειδικές ανάγκες.

Όμως για την κυβέρνηση και τους πλούσιους δεν μετρούν οι ανθρώπινες ανάγκες ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης και λιτότητας οι κοινωνικές παροχές είναι γι' αυτούς περιττά έξοδα. Προτεραιότητα τους είναι να δίνουν λεφτά σε άλλους τομείς που θα τους αποφέρουν κέρδη. Προτιμούν να δίνουν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομηχάνους και τους ξενοδόχους για γήπεδα γκολφ και μαρίνες.

Σε αυτούς πάνε τα λεφτά που θα γλιτώσει το κρατος με το ραδιομαραθωνο και τους εράνους. Έτσι κάθε εισφορά των εργαζομένων καταλήγει έμμεσα να πηγαίνει στους βιομηχάνους και τους ξενοδόχους σαν να μην είχαν αρκετό πλούτο κάτω από τον έλεγχο τους.

Ο ραδιομαραθωνιος είναι επίσης μια καλή ευκαιρία για τους εμπόρους και τους βιομηχάνους για μια καλή διαφήμιση. Για όσο κρατά ο ραδιομαραθωνιος, δυο εικοσιτετράωρα, με λιγοστά χρήματα σαν εισφορά, έχουν διαφήμιση από ραδιόφωνα, τηλεοράσεις και εφημερίδες. Η Λαϊκή για παράδειγμα με μερικές χιλιάδες εισφορά έχει και την διαφήμιση συν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες λίρες, κάθε χρόνο, στα ταμεία της από τους εράνους για να τα διαχειριστεί.

Τα ανάπηρα άτομα δεν είναι για λύπηση ούτε για φιλανθρωπία. Χρειάζονται συνεχή φροντίδα για ολόκληρη την ζωή τους και είναι ευθύνη του κράτους να τους την παρέχει. Ας αφήσει ο υπουργός εργασίας τις γκρίνιες για την «εξάρτηση» ατόμων από τα δημόσια βοηθήματα.

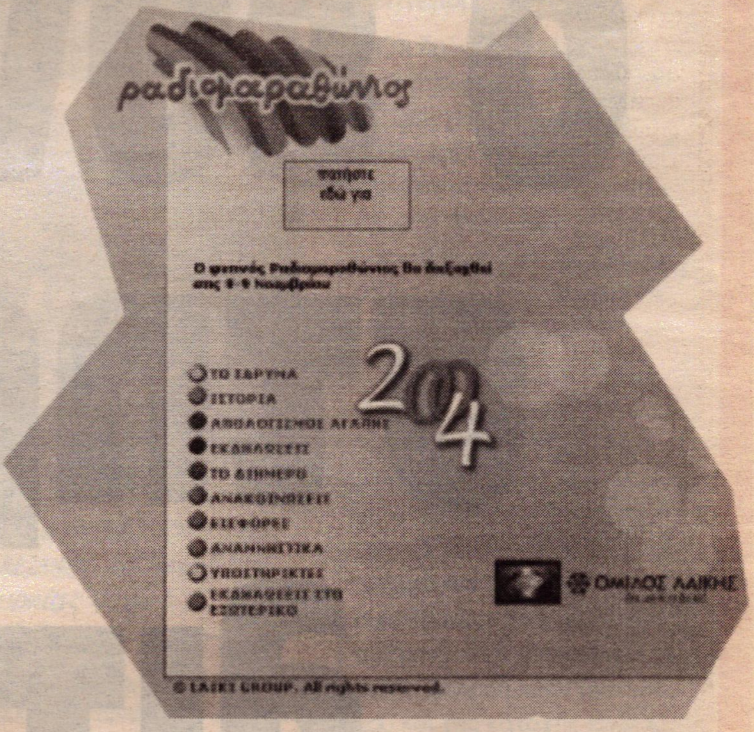

Πρέπει να παλέψουμε για ένα άλλο κόσμο όπου θα να εξασφαλίζουμε ότι οι πιο αδύνατοι και οι ανάπηροι ανάμεσα μας δεν καταλήγουν στο σωρό των αχρήστων και δαχτυλοδειχνούμενοι σαν παράσιτα σε βάρος των αρτημελών αλλά έχουν την αλληλεγγύη μας που θα ικανοποιεί την ανάγκη τους για μια αξιοπρεπή ζωή και όχι να περιμένουν για λίγα ψίχουλα φιλανθρωπίας από εράνους.

Σ.Σ.

Ο Ντίνος Αγιομαμίτης χαιρετίζει το Συνέδριο του Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας εκ μέρους της Εργατικής Δημοκρατίας. Στο συνέδριο αποφασίστηκε η αλλαγή του ονόματος του κόμματος σε κόμμα "Νέα Κύπρος" για να γίνει "κόμμα όλων των ευρωπαίων πολιτών της Κύπρου" όπως αναφέρεται στη διακήρυξη του κόμματος. Η Εργατική Δημοκρατία συνεργάστηκε πολλές φορές στο παρελθόν με το ΚΠΕ και ιδιαίτερα με τη νεολαία του και ελπίζουμε αυτή η συνεργασία να ενισχυθεί και να δυναμώσει ακόμη περισσότερο στο μέλλον.

Αντιρατσιστικές εκδηλώσεις

Η ΚΙΣΑ (Κίνηση Ισότητας και Στήριξης Αλλοδαπών σε συνεργασία με το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου οργανώνει εβδομάδα αντιρατσιστικών εκδηλώσεων:

Σάββτο 13 Νοέμβρη: ωρα 11:00 - 13:00

Συγκέντρωση στη Πλατεία Ελευθερίας και πορεία σε κεντρικούς δρόμους της Λευκωσίας

Σάββτο 13 Νοέμβρη: ωρα 20:00 - 22:00

Κινηματογραφική προβολή στο Σινε Στούτιο

Κυριακή 14 Νοέμβρη: ωρα 10:00 - 16:00

RAINBOW FESTIVAL, Δημοτικό Πάρκο "Τρίπολι" (που βρίσκεται μεταξύ Πλατείας Ελευθερίας και Πλατείας Σολομού)

Πέμπτη 18 Νοέμβρη: ωρα 19:00 - 21:00

Συζήτηση με θέμα: Οι διακρίσεις σε βάρος των μεταναστών εργατών - η ανάγκη για αλλαγή

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Χρειαζόμαστε μια άλλη αριστερά διεθνιστική και αντικαπιταλιστική

Όλα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν. Αυτή θα μπορούσε να είναι μια περιγραφή της πολιτικής κατάστασης σήμερα που εξοργίζει χιλιάδες εργαζόμενους και απλούς ανθρώπους που βλέπουν τα τελευταία χρόνια τη συνεχιζόμενη σήψη της πολιτικής ζωής, την αναξιοπιστία των πολιτικών και την κατάρρευση «θεσμών» του συστήματος.

Πολλοί κλάδοι εργαζομένων αναγκάστηκαν να κινητοποιηθούν τους τελευταίους μήνες για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των εργοδοτών και της κυβέρνησης

Στην πολιτική λιτότητας της κυβέρνησης, την ακρίβεια, τις απολύσεις προστέθηκε το πόρισμα για το σκάνδαλο του Χρηματιστηρίου στη δίνη του οποίου στροβιλίζονται κόμματα, Εκκλησία, πρώην και νυν υπουργοί, βουλευτές και 'σημαίνοντα' πολιτικά πρόσωπα. Το σκάνδαλο αυτό ήρθε να προστεθεί στα σκάνδαλα και τις ίντριγκες μέσα στους 'ιερούς' κύκλους των Συνοδικών τα τελευταία χρόνια ενώ η αντιπαράθεση γύρω από τις χρηματοδοτήσεις των Αμερικανών στην εκστρατεία υπέρ του σχεδίου Ανάν οδηγεί στην πρωτοφανή όξυνση της πολιτικής ζωής.

Ο κίνδυνος να ξεφύγει η κατάσταση σε κάποια στιγμή από τον έλεγχο των πολιτικών είναι μεγάλος. Τον κίνδυνο αυτό επεσήμανε άμεσα ο πρόεδρος της ΕΔΕΚ Γιαννάκης Ομήρου δηλώνοντας, σχετικά με τις αλληλοκατηγορίες για το σκάνδαλο στο χρηματιστήριο, ότι: «κινδυνεύει με κατάρρευση το πολιτικό σύστημα του τόπου και οι πολίτες αποστρέφουν το πρόσωπο από τους πολιτικούς».

Από το άλλο μέτωπο, εκείνο της οικονομίας που έχει να κάνει με το πρόγραμμα σύγκλισης της κυβέρνησης και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, έρχεται την 'δωδεκάτη' η ανεπίσημη εισήγηση του ΑΚΕΛ για αναθεώρηση του στόχου για ένταξη στη ζώνη του ευρώ μέχρι το 2007. Όπως ανέφερε στη συνέντευξή του ο Σταύρος Ευαγόρου στο 'Φιλελεύθερο' (31/10/04) «η Κύπρος δεν θα χαθεί και δεν χάθηκε ο κόσμος αν η ένταξη στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών γίνει αργότερα και η υιοθέτηση του ευρώ δεν γίνει το 2007 αλλά το 2009.» Και βέβαια το ΑΚΕΛ γνωρίζει τι πρόκειται να ακολουθήσει για τους εργαζόμενους με το πρόγραμμα σύγκλισης της ΕΕ και την ΟΝΕ. Είναι το ίδιο από τους κύριους αποδέκτες της απογοήτευσης και δυσαρέσκειας χιλιάδων εργαζομένων που βλέπουν τα εισοδήματά τους να μειώνονται, να κινδυνεύουν τα κεκτημένα και οι δουλειές τους από τη 'φιλολαϊκή' συγκυβέρνηση καθώς αποκαλύπτεται και επίσημα ότι με το χρηματιστήριο οι 'επάνω' έστησαν τρικούβερτο πάρτι. Γι' αυτό και το ξαφνικό φλας από μεριάς ΑΚΕΛ.

Δεκαετία Κληρίδη

Η κύρια δικαιολογία της συγκυβέρνησης για την ανάγκη εφαρμογής των όχι και τόσο 'φιλολαϊκών' μέτρων ενάντια στους εργαζόμενους, τους αγρότες, τους φοιτητές, τους συνταξιούχους και για τις απανωτές φορολογίες και την ακρίβεια, είναι η άσχημη κατάσταση της οικονομίας που παρέλαβαν από την προηγούμενη κυβέρνηση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η μαύρη περίοδος διακυβέρνησης Κληρίδη-Συναγερμού έμοιαζε με πλιάτσικο.

Είναι πρόκληση να ζητά σήμερα ο Αναστασιάδης να σταλεί η Ακκελίδου στην πυρά για το «μέγα πολιτικό της ολίσθημα» όταν αποκαλύπτεται ο δικός του ρόλος στο χρηματιστήριο. Ο Χάσικος να δηλώνει ότι όταν ήταν υπουργός Άμυνας για λόγους 'δεοντολογίας' πούλησε τις μετοχές που αγόρασε στην περίοδο της 'φούσκας' και τσέπωσε 1,3 εκ. λίρες! Να ακούμε τον Αβέρωφ Νεοφύτου να καταγγέλλει τις περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες «ιδιαίτερα σε ευπαθείς κοινωνικές τάξεις όπως είναι οι συνταξιούχοι» ή τον Λευτέρη Χριστοφόρου να τάσσεται υπέρ της μείωσης του φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης χωρίς τη μετατόπιση φόρων σε άλλα καύσιμα γιατί «Ο λαός δεν μπορεί να αντέξει άλλο τα βάρη που του επιβάλλει η παρούσα κυβέρνηση».

Είναι εξοργιστικό να παριστάνει σήμερα ο Συναγερμός τον υπερασπιστή των φτωχών και αδυνάτων και να ποζάρει σαν το κόμμα εκείνο που πιστεύει σε αρχές, αξίες και θεσμούς.

Για δέκα ολόκληρα χρόνια διακυβέρνησης Κληρίδη-Συναγερμού οι περιπτώσεις σκανδάλων και διαφθοράς έκαναν τον γύρο από το Υπουργικό Συμβούλιο στα ανώτατα κλιμάκια της Αστυνομίας.

Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς;

Τα οικονομικά σκάνδαλα, των "προσυνεννοήσεων" και υπερτιμολογημένων προσφορών για την κατασκευή δημόσιων έργων και την κλοπή εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών του δημοσίου από εταιρείες; Τα εκατομμύρια λίρες που χάθηκαν από το δημόσιο από τις χαριστικές «παρεκκλίσεις» προς όφελος διάφορων μεγαλοκαρχαριών όπως του Σιακόλα, Παρασκευαΐδη, Ορφανίδη και του πρώην ΥΠΕΞ Α. Μιχαηλίδη;

Να θυμηθούμε τα σκάνδαλα και τις αποκαλύψεις για τις διασυνδέσεις της αστυνομίας με τη διακίνηση ναρκωτικών και τα παράνομα πρακτορεία στοιχημάτων; Το σκάνδαλο με τη σωματεμπορία και τις 'ροζ' βίζες στο οποίο βρέθηκε αναμεμειγμένος και ο αδελφός του Αναστασιάδη που μπήκε φυλακή για να βγει μετά από 3 μήνες λόγω 'υπερπληθυσμού' στις φυλακές;

Τις επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο και τα κεκτημένα των εργαζομένων, το πετσόκομμα της ΑΤΑ, το ξεκίνημα των ιδιωτικοποιήσεων, τις περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες; Τον κυνισμό και την υπεροψία με την οποία αντιμετώπιζε η κυβέρνηση τα προβλήματα των εργαζομένων και άλλων κοινωνικών ομάδων. Να θυμηθούμε τέλος τη μεγάλη απάτη του αιώνα το Χρηματιστήριο;

Να θυμηθούμε τις βάρβαρες διώξεις των ξένων και τους ξυλοδαρμούς ναυαγών μεταναστών από τη ΜΜΑΔ;

Είναι εξοργιστικό να βλέπουμε σήμερα το Συναγερμό να ποζάρει σαν μπροστάρης της επαναπροσέγγισης και της 'συναδέλφωσης' με τους Τουρκοκύπριους όταν για μια δεκαετία αναβίωσε το γριβισμό και την ΕΟΚΑ Β' και ρήμαξε τα δημόσια ταμεία με τους εξοπλισμούς και τους S300 με την πολεμοκάπηλη πολιτική του 'ενεργού ηφαιστείου'.

Συγκυβέρνηση

Δυστυχώς όμως για τις χιλιάδες εργαζόμενους που ψήφισαν την κυβέρνηση της 'αλλαγής' διαπιστώνουν σήμερα, μετά από 21 μήνες, ότι η κατάστασή τους δεν έχει ουσιαστικά αλλάξει: ακρίβεια, φορολογίες, μηδενικές αυξήσεις ή ακόμα και μείωση στους μισθούς και απολύσεις.

Τα οικονομικά μέτρα του υπ. Οικονομικών Κεραυνού προετοιμάζουν το πέρασμα σε μια νέα φάση σκληρών επιθέσεων από την κυβέρνηση της 'αλλαγής'. Παγοποίηση ωφελημάτων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, αύξηση της συνεισφοράς των δημοσίων υπαλλήλων στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, επαναφορά του ζητήματος της μείωσης των κλιμάκων εισδοχής στο δημόσιο και καινούργιες έμμεσες φορολογίες (κινητή τηλεφωνία). «Αγάλι, αγάλι γίνεται η αγουρίδα μέλι»(!) δηλώνει ο Κεραυνός σχολιάζοντας το ενδεχόμενο κάποια κόμματα της συμπολίτευσης και κύρια το ΑΚΕΛ να προβάλουν διαφωνίες στα μέτρα.

Στο κυπριακό αναβιώνει η ψυχροπολεμική ατμόσφαιρα με τους Τ/κ αφού τώρα η Ε/κ πλευρά με το 'ατού' του μέλους της ΕΕ μπορεί να εξασκεί καινούργιους εκβιασμούς ενάντια στους Τ/κ αλλά και να απειλεί με βέτο στην ένταξη της Τουρκίας. Η αντιπαράθεση που συντηρείται ανάμεσα στα στρατόπεδα του ΟΧΙ και του ΝΑΙ εμποδίζει στο να βρεθούν τρόποι και ν' ανοιχτούν δίοδοι ώστε να αναλάβουν δράση από τα κάτω οι απλοί άνθρωποι και στις δύο πλευρές.

Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον είναι φυσικό πολύς κόσμος να καταλήγει στο «όλοι το ίδιο είναι» και να οδηγείται στην απάθεια και την απογοήτευση.

ΑΚΕΛ

Για τη συγκυβέρνηση και ιδιαίτερα για το ΑΚΕΛ η προηγούμενη διακυβέρνηση Κληρίδη λειτουργεί σαν άλλοθι και δικαιολογία για να συνεχιστεί εκείνη η πολιτική από εκεί που την άφησε ο Συναγερμός.

Δυστυχώς το ΑΚΕΛ όσο και να θέλει δεν μπορεί να βγάλει την ουρά του έξω από το πώς έφτασαν τα πράγματα σήμερα. Είναι συνυπεύθυνο με τους πρώην και νυν. Σε όλη την 10ετία Κληρίδη ψήφιζε όλους τους κρατικούς προϋπολογισμούς εκτός από τον τελευταίο, πριν τις προεδρικές του 2003, που τήρησε 'αποχή'. Ψήφιζε όλα τα κονδύλια των εξοπλισμών και των S300 που δημιούργησαν τα τεράστια δημοσιονομικά ελλείμματα.

Όταν στηνόταν η απάτη του χρηματιστηρίου το ΑΚΕΛ ψήφιζε με όλους τους άλλους στη βουλή τη μείωση της φορολογίας από τα κέρδη του ΧΑΚ. Αντί να προειδοποιήσει τον κόσμο που έμελλε να χάσει τις οικονομίες του, ενίσχυε τις αυταπάτες πολλών εργαζομένων ότι ο θεσμός αυτός μπορεί δήθεν να αποτελέσει «στήριγμα της οικονομίας» και πως η δημιουργία μιας άλλης επενδυτικής εταιρείας, όπως η ΔΗΜΗΤΡΑ, θα ήταν η απάντηση στους αετονύχηδες του ΧΑΚ.

Το ΑΚΕΛ στήριξε όλες τις επιλογές της άρχουσας τάξης και του ε/κ καπιταλισμού με 'υπευθυνότητα' όπως διατυμπανίζει και με γνώμονα το 'εθνικό συμφέρον'. Στήριξε την επιλογή της ένταξης στην ΕΕ με βαρύ κόστος για τους εργαζόμενους και την ίδια στιγμή εκείνο που έχει να πει είναι ότι «εμείς προειδοποιούσαμε πώς δεν θα ήταν εύκολα τα πράγματα»! Το Πρόγραμμα Σύγκλισης για ένταξη του ε/κ καπιταλισμού στην ευρωζώνη που εγκρίθηκε ομόφωνα από το υπουργικό συμβούλιο — όπως και η υπογραφή του Ευρωσυντάγματος — σημαίνει ένα καινούργιο γύρο «θυσιών» για τους εργαζόμενους. Μπορεί σήμερα ο Τάσσος και το ΑΚΕΛ να καταγγέλλουν τους αμερικανούς και τις επεμβάσεις τους στο δημοψήφισμα όμως η συγκυβέρνηση δεν είχε κανένα πρόβλημα να παραχωρήσει διευκολύνσεις για να σφυροκοπούν τη Βαγδάτη τα βομβαρδιστικά των αμερικανοβρετανών.

ΠροοπτικήΕίναι γι' αυτούς τους λόγους που θεωρούμε ότι έχει φτάσει η στιγμή για το χτίσιμο μιας νέας αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αυτή η άλλη αριστερά όμως δεν κτίζεται ούτε με δηλώσεις ούτε με διακηρύξεις για τη δημιουργία ενός νέου κόμματος αλλά με την κοινή δράση από τα κάτω. Με πρωτοβουλίες απ' τα αριστερά, που θα κερδίσουν στη δράση όλο αυτό τον κόσμο, γύρω από μικρά ζητήματα όπως οι πρωτοβουλίες στήριξης όσων συγκρούονται σήμερα με τις επιλογές της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης, πχ αγρότες, φοιτητές, καρκινοπαθείς. Πρωτοβουλίες δικοινοτικές, για κοινή δράση ενάντια στον εθνικισμό και στο ρατσισμό.

Σ' αυτή την προσπάθεια δεν είμαστε μόνοι μας σαν κάποιοι ρομαντικοί που τραβούμε έναν μοναχικό δρόμο. Είμαστε κομμάτι ενός μεγαλύτερου κινήματος παγκόσμια που παλεύει ενάντια στον πόλεμο και τις νεοφιλελεύθερες επιλογές. Μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να κερδίσουμε όλους εκείνους που είναι γεμάτοι απογοήτευση και οργή. Αυτή είναι η προοπτική για το κτίσιμο μιας νέας αριστεράς που ήδη κτίζεται και στην υπόλοιπη Ευρώπη, Βρετανία, Γερμανία, Ιταλία αλλά και σε πολλές άλλες χώρες.

Φαλούτζα: Το Στάλινγκραντ του Μπούς;

Η Φαλούτζα μια πόλη με 300 περίπου χιλιάδες κατοίκους είναι στο επίκεντρο των στρατιωτικών σχεδιασμών του Μπούς στο Ιράκ. Τώρα που ξεμπέρδεψε με τις εκλογές είναι έτοιμος να πραγματοποιήσει τη «μεγάλη "στρατιωτική επίθεση» που προανήγγειλε ο Ράμσφελντ. Τα αμερικάνικα τάνκς είναι παραταγμένα έξω από τη Φαλούτζα εδώ και βδομάδες. Ο άμαχος πληθυσμός εγκαταλείπει την πόλη. Μένουν πίσω μόνο οι μαχητές και η νεολαία. Ολες οι είσοδοι προς την πόλη έχουν κλείσει. Εκατοντάδες βρετανοί στρατιώτες έχουν μετακινηθεί από το Νότο του Ιράκ προς το κέντρο της χώρας, για να καλύψουν θέσεις Αμερικανών που θα συμμετάσχουν στην επίθεση κατά της Φαλούτζα.

Η Φαλούτζα είναι το προπύργιο της ιρακινής Αντίστασης. Τον περασμένο Απρίλη οι Αμερικάνοι την πολιόρκησαν προσπαθώντας να λυγίσουν τον ανυπότακτο πληθυσμό της με την απειλή της πείνας, της δίψας και της εξάντλησης. Αυτό που κατάφεραν ήταν να προκαλέσουν για πρώτη φορά την ενότητα της ιρακινής Αντίστασης σε εθνικό επίπεδο. Καραβάνια με τρόφιμα, νερό, φάρμακα και αίμα ξεκίνησαν από πολλές πόλεις του Βορρά και του Νότου, έσπασαν τις απαγορεύσεις των Αμερικάνων και συμπαραστάθηκαν στη Φαλούτζα. Σε πολλά σημεία ξέσπασαν διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τους κατακτητές από κόσμο που διαμαρτυρόταν για τη φρίκη της πολιορκίας.

Δεν λύγισε

Η Φαλούτζα δεν λύγισε. Οι Αμερικάνοι συμβιβάστηκαν και παρέδωσαν τον έλεγχο της πόλης στην "Μεραρχία της Φαλούτζα", ένα ένοπλο σώμα Ιρακινών στο οποίο συμμετείχαν και εκπρόσωποι του λαού της πόλης. Ο Μπους προσπαθούσε να παρουσιάσει αυτή την εξέλιξη ως νίκη. Ομως γρήγορα δικαιώθηκε η Αντίσταση που ονόμασε την εξέλιξη ήττα των Αμερικάνων. Η "Μεραρχία" εντάχθηκε στην Αντίσταση ή παρέδωσε τον οπλισμό της.

Η Φαλούτζα είχε γίνει πρότυπο για την Αντίσταση σε ολόκληρο το Ιράκ. Εδειξε πως οι Αμερικάνοι δεν είναι ανίκητοι, και πως αν η Αντίσταση είναι οργανωμένη μπορεί να μην αφήσει την πόλη να βυθιστεί στο χάος.

Τις τελευταίες βδομάδες οι Αμερικάνοι έχουν επιστρέψει στη Φαλούτζα. Βομβαρδίζουν σπίτια και αμάχους ανελέητα από ψηλά. Για ακόμη μια φορά προσπαθούν να σπάσουν το ηθικό των κατοίκων. Η δικαιολογία που χρησιμοποιούν γι' αυτή την βαρβαρότητα είναι ότι στη Φαλούτζα κρύβεται ο Αμπού Μουσάμπ αλ-Ζαρκάουϊ. Μετά από κάθε σπίτι που χτυπάνε ανακοινώνουν ότι είχαν πληροφορίες ότι εκεί βρισκόταν ο Ζαρκάουϊ. Ο Χάτιμ Καρίμ Μουντίμπ, ένας από τους αντιπροσώπους της Φαλούτζα που συμμετείχαν στις συνομιλίες δήλωσε: "*Θέλουμε να μάθουμε πού βασίζονται οι Αμερικάνοι και λένε πως ο Ζαρκάουϊ βρίσκεται στη Φαλούτζα*". Ο Μουντίμπ εξηγεί πως η δήθεν παρουσία του Ζαρκάουϊ είναι μόνο δικαιολογία για εισβολή στην πόλη, όπως τα δήθεν Οπλα Μαζικής Καταστροφής δικαιολόγησαν την εισβολή στο Ιράκ.

Ο Ζαρκάουϊ λίγο ενδιαφέρει τους Αμερικάνους. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να τσακίσουν την Αντίσταση και να κάνουν επίδειξη δύναμης σε ολόκληρο το λαό του Ιράκ. Αυτή τη στιγμή εκτός από τη Φαλούτζια υπάρχουν άλλες 32 πόλεις που είναι απροσπέλαστες για τα αμερικανικά στρατεύματα. Τσακίζοντας τη Φαλούτζια ελπίζουν να λυγίσουν την αντίσταση σε όλες αυτές τις πόλεις. Το Γενάρη θα γίνουν οι λεγόμενες ιρακινές εκλογές και οι κατακτητές θέλουν να παρουσιάσουν διεξαγωγή εκλογών σε όσο δυνατόν περισσότερες πόλεις, ώστε να έχουν επίφαση δημοκρατικότητας.

Προπύργιο

Οι μαχητές της Φαλούτζα ετοιμάζονται για μια μεγάλη μάχη κατά των Αμερικάνων. Στη Βαγδάτη γίνονται καθημερινά διαδηλώσεις συμπαράστασης που απαιτούν από τις ΗΠΑ να μην επιτεθούν. Οι Αγγλοι που μετακινούνται στο κέντρο του Ιράκ, σίγουρα δεν έχουν εύκολες μέρες μπροστά τους.

Ο βρετανός Βουλευτής Τζορτζ Γκάλογουεϊ που διαγράφτηκε από το Εργατικό Κόμμα εξαιτίας της αντίθεσης του στον πόλεμο στο Ιράκ, μιλώντας στη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, χαρακτήρισε τη Φαλούτζα σαν το νέο Στάλινγκραντ. Ο παραλληλισμός αυτός είναι πολύ παραστατικός γιατί από τη μία δείχνει τη βαρβαρότητα και τον όλεθρο που ετοιμάζονται να εξαπολύσουν οι κατοχικές δυνάμεις για να κατακτήσουν τη πόλη και από την άλλη την τεράστια στρατηγική σημασία αυτής της μάχης που μπορεί να κρίνει την συνολική έκβαση των εξελίξεων στο Ιράκ και συνολικότερα στη «Ευρύτερη Μέση Ανατολή».

Η φοτό απο τις διαδηλώσεις που οδήγησαν στο σπάσιμο της πολιορκείας της Φαλούτζια τον περασμένο Απρίλη. Τώρα οι αμερικανοί επιστρέφουν και απειλούν να ισοπεδώσουν την πόλη

Από αυτή την άποψη η μάχη της Φαλούτζια δεν αφορά μόνο τους κατοίκους της πόλης ή γενικά τους Ιρακινούς αλλά όλους μας. Ο Γ.Γ. των ΗΕ μιλώντας στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ χαρακτήρισε την επίθεση των αμερικανών στο Ιράκ σαν «παράνομη ενέργεια». Το ίδιο παράνομη είναι και η κατοχή που προέκυψε μέσα από αυτή την επίθεση. Η μόνη στρατιωτική δράση στο Ιράκ που μπορεί να είναι νόμιμη είναι η δράση όλων αυτών που αντιστέκονται στη κατοχή. Σε αυτούς πρέπει να δώσουμε ανεπιφύλακτα την υποστήριξη μας. Θα πρέπει να κάνουμε ότι μπορούμε για να συμβάλουμε ώστε η Φαλούτζα να γίνει πραγματικά το Στάλιγκραντ του Μπούς.

Ανοιχτή επιστολή των κατοίκων της Φαλούτζα στον Γραμματέα του ΟΗΕ

Είναι περισσότερο από εμφανές πως οι αμερικανικές δυνάμεις στο Ιράκ, διενεργούν καθημερινά πράξεις γενοκτονίας. Καθώς γράφουμε αυτές τις γραμμές, κάνουν εγκλήματα εναντίον της Φαλούτζα.

Αμερικάνικα βομβαρδιστικά εξαπολύουν τις πιο ισχυρές τους βόμβες εναντίον του άμαχου πληθυσμού, δολοφονώντας και τραυματίζοντας εκατοντάδες αθώο πληθυσμό. Τα τανκς τους σφυροκοπούν την πόλη με βαριά πυρομαχικά.

Οπως ξέρετε, δεν υπάρχει στρατιωτική παρουσία στην πόλη. Δεν έχουν γίνει επιχειρήσεις της Αντίστασης στη Φαλούτζα, τις τελευταίες βδομάδες καθώς εξελίσσονται οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους αντιπροσώπους της πόλης και την κυβέρνηση Αλάουϊ.

Ο νέος βομβαρδισμός της Φαλούτζα ξεκίνησε καθώς ο κόσμος γιόρταζε την έναρξη του Ραμαζανίου. Πολλοί άνθρωποι παραμένουν εγκλωβισμένοι στα ερείπια των σπιτιών τους, αποκομένοι από κάθε εξωτερική βοήθεια.

Τη νύχτα της 13ης Οκτώβρη ένας και μόνο αμερικανικός βομβαρδισμός κατέστρεψε 50 σπίτια δολοφονώντας τους ενοίκους τους. Πρόκειται για έγκλημα γενοκτονίας ή για μάθημα αμερικάνικης δημοκρατίας; Οι ΗΠΑ διεξάγουν τρομοκρατικές πράξεις ενάντια στο λαό της Φαλούτζα μόνο για ένα λόγο -για να τον αναγκάσουν να αποδεχθεί την κατοχή.

Η υψηλότητά σας και ολόκληρος ο κόσμος ξέρει πως οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους κατέστρεψαν τη χώρα μας με το πρόσχημα της απειλής των Οπλων Μαζικής Καταστροφής.

Τώρα, έπειτα από τη δική τους μαζική καταστροφή και τη δολοφονία χιλιάδων αμάχων, παραδέχτηκαν πως δεν βρήκαν κανένα τέτοιο όπλο.

Ομως δεν είπαν τίποτα για τα εγκλήματα που διέπραξαν. Ολόκληρος ο κόσμος σιωπά, και δεν καταδικάζεται ούτε καν η δολοφονία αμάχων Ιρακινών. Θα πληρώσουν οι ΗΠΑ πολεμικές αποζημιώσεις, όπως έκανε το Ιράκ μετά τον πόλεμο του 1991;

Ξέρουμε ότι ζούμε σε ένα κόσμο με δύο μέτρα και δύο σταθμά. Στη Φαλούτζα οι ΗΠΑ δημιούργησαν ένα νέο σκιώδη στόχο -τον Αμπού Μουσάμπ αλ Ζαρκάουϊ.

Ο αλ-Ζαρκάουϊ είναι η καινούργια δικαιολογία για να καλυφθούν οι εγκληματικές πράξεις των ΗΠΑ. Εχει περάσει ένας χρόνος από τότε που μηχανεύτηκαν αυτή την καινούργια δικαιολογία και κάθε φορά που επιτίθενται σε σπίτια, τζαμιά και εστιατόρια, σκοτώνοντας γυναίκες και παιδιά λένε: "Εξαπολύσαμε μια επιτυχημένη επιχείρηση εναντίον του αλ-Ζαρκάουϊ."

Ποτέ δεν θα πουν ότι τον σκοτώσανε, γιατί δεν υπάρχει. Ο λαός της Φαλούτζα σας διαβεβαιώνει πως αυτό το πρόσωπο δεν βρίσκεται στην πόλη μας, ούτε πιθανώς πουθενά αλλού στο Ιράκ.

Πολλές φορές ο λαός της Φαλούτζα έχει διακηρύξει πως όποιος δει τον Ζαρκάουϊ πρέπει να τον σκοτώσει. Πλέον ξέρουμε πως δεν είναι τίποτα άλλο από ένα φάντασμα δημιουργημένο από τις ΗΠΑ. Οι αντιπρόσωποί μας έχουν επανειλημένα αποκηρύξει τις απαγωγές και τις εκτελέσεις αμάχων. Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα με οποιαδήποτε ομάδα δρα με απάνθρωπο τρόπο.

Σας καλούμε εσάς και τους ηγέτες του κόσμου να ασκήσετε τη μέγιστη πίεση πάνω στην κυβέρνηση Μπους για να σταματήσει τα εγκλήματά της κατά της Φαλούτζα και να αποσύρει το στρατό της από την πόλη.

Οταν αποσύρθηκαν πριν από λίγο καιρό, η πόλη είχε ειρήνη και ηρεμία. Δεν υπήρξε αταξία. Η δημόσια διοίκηση λειτουργούσε καλά, παρά την έλλειψη πόρων. Η "επίθεση" στην οποία προχωρήσαμε ήταν απλά και μόνο ότι δεν καλοσωρίσαμε τις δυνάμεις κατοχής.

Πρόκειται για δικαίωμά μας, σύμφωνα με τον καταστατικό Χάρτη του ΟΗΕ, σύμφωνα με τη διεθνή νομοθεσία και σύμφωνα με κάθε έννοια ανθρωπιάς.

Είναι πολύ επείγον να παρεμβείτε άμεσα εσείς μαζί με άλλους ηγέτες του κόσμου για να εμποδίσετε ακόμη μία σφαγή. Εχουμε προσπαθήσει να έρθουμε σε επαφή με τους αντιπροσώπους του ΟΗΕ στο Ιράκ για να τους ζητήσουμε να το κάνουν, όμως, όπως ξέρετε, είναι ασφυκτικά κλεισμένοι πίσω από την Πράσινη Ζώνη της Βαγδάτης, με τη μέγιστη προστασία και δεν μας επιτρέπεται η επαφή μαζί τους.

Θέλουμε ο ΟΗΕ να πάρει θέση για την κατάσταση στη Φαλούτζα.

Πολλές ευχές, στο όνομα του λαού της Φαλούτζα, του λαϊκού συμβουλίου της Φαλούτζα, του Συνδέσμου των εργατικών συνδικάτων, του συνδικάτου των δασκάλων και καθηγητών και του Συμβουλίου των Αρχηγών των Φυλών.

Κάσιμ Αμπντελ-Σαττάρ αλ-Τζουμάιλι,
πρόεδρος του κέντρου μελέτης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και της Δημοκρατίας, Φαλούτζα

ΔΙΕΘΝΗ

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Εχουν τον πρόεδρο που τυς αξίζει;

Η νίκη του Μπούς έδωσε την ευκαιρία σε διάφορους αναλυτές να μιλήσουν για συντηρητική στροφή στην αμερικάνικη κοινωνία και να ρίξουν το φταίξιμο στους "καθυστερημένους Αμερικάνους" που είτε δεν έχουν την "πολιτική κουλτούρα" είτε την εμπειρία μαζικών κινημάτων, για να κάνουν το αυτονόητο, να καταψηφίσουν τον Μπους. Τετοιες ερμηνείες είναι λανθασμένες.

Σε όλο το κόσμο η αντιπάθεια για τον Μπούς είναι πολύ μεγάλη. Το ίδιο ισχύει και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ. Πολλοί πήγαν να ψηφίσουν σε αυτές τις εκλογές για να μαυρίσουν τον Μπούς. Κανονικά, η ήττα του Μπους θα έπρεπε να ήταν περίπατος.

Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην οικονομία, που υποτίθεται ότι είναι το ζήτημα που κρίνει τις εκλογές. Ο Μπους είναι ο πρώτος πρόεδρος των ΗΠΑ από την εποχή του Χέρμπερτ Χούβερ, που βρίσκονταν στον Λευκό Οίκο όταν ξεκίνησε η Μεγάλη Υφεση στα τέλη της δεκαετίας του '20, που επί των ημερών του σημειώνεται αύξηση της ανεργίας.

Από τότε που εκλέχτηκε ο Μπους έχουν χαθεί 750.000 μη-γεωργικές θέσεις εργασίας. Το 1932 ο Χούβερ ηττήθηκε κατά κράτος από τον Φράνκλιν Ντ. Ρούζβελτ.

Γιατί λοιπόν ο Κέρι δεν μπόρεσε να επαναλάβει τον θρίαμβο του Ρούζβελτ; Η απάντηση είναι ότι δεν υπήρχε καμιά θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στην δική του οικονομική πολιτική και αυτή του Μπους. Οπως το διατύπωσαν πιο κομψά οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς "υπάρχει ομοιότητα ανάμεσα στα γενικά μακροοικονομικά τους σχέδια".

Οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς είχαν μια ελαφρά προτίμηση για τον Κέρι γιατί περιστοιχίζονταν από μέλη της οικονομικής ομάδας του Μπιλ Κλίντον. Στη διάρκεια της δεκαετίας του '90 η κυβέρνηση του Κλίντον, έχοντας στενούς δεσμούς με τις μεγάλες τράπεζες της Γουόλ Στριτ, εφάρμοσε μια σειρά νεοφιλελεύθερων πολιτικών που παρήγαγαν την οικονομική κρίση από την οποία η Αμερική ακόμα προσπαθεί να αναρρώσει.

Η αλήθεια είναι ότι τόσο ο Μπους όσο και ο Κέρι είναι γέννημα-θρέμα του κατεστημένου της Ανατολικής Ακτής που χάρη στο νεοφιλελευθερισμό πλούτισε τόσο πολύ τα 25 τελευταία χρόνια. Η κύρια διαφορά ανάμεσά τους είναι ότι ο Μπους έχει την ικανότητα να παρουσιάζεται στους εργαζόμενους θύματα αυτών των πολιτικών σαν ένας από αυτούς, ενώ ο Κέρι δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτό που πραγματικά είναι, ένας υπερπλούσιος ψηλομύτης.

Ιράκ

Το ζήτημα του πολέμου στο Ιράκ θα έπρεπε να δώσει στον Κέρι την ευκαιρία να ρίξει τον Μπους με νοκ-αουτ. Αλλωστε, ο Μπους διαπιστωμένα είπε ψέματα για να κάνει ένα καταστροφικό πόλεμο που κάθε μέρα κοστίζει περισσότερες ζωές Ιρακινών και Αμερικανών. Η στιγμή που το σκηνικό των εκλογών πήρε φωτιά ήταν στη διάρκεια του πρώτου προεδρικού ντημπέιτ, όταν ο Κέρι μίλησε για το Ιράκ με τον Μπους να έχει καταπιεί τη γλώσσα του. Αν ο Κέρι δήλωνε ότι θα φέρει αμέσως πίσω το στρατό, θα ήταν σίγουρο φαβορί των εκλογών.

Το πρόβλημα είναι ότι ο Κέρι είναι ένα πειθαρχημένο μέλος της αμερικάνικης άρχουσας τάξης. Στο ίδιο ντημπέιτ ο Κέρι υιοθέτησε το δόγμα του προληπτικού πολέμου που επιστράτευσε ο Μπους για να εισβάλει στο Ιράκ. Η κριτική του Κέρι ήταν για θέματα τακτικής όχι αρχών. Κατηγορούσε τον Μπους για ανικανότητα και επειδή δεν έκανε πολλές προσπάθειες να τραβήξει τους συμμάχους των ΗΠΑ στον πόλεμο του Ιράκ. Η κύρια υπόσχεση του σχετικά με το Ιράκ είναι ότι θα συγκαλούσε μια σύνοδο για να εξασφαλίσει περισσότερη βοήθεια από τις άλλες μεγάλες δυνάμεις. Πολύ λογικά, ο Μπους απαντούσε ότι έχει συγκαλέσει πολλές τέτοιες συνόδους που δεν έκαναν μεγάλη διαφορά.

Στην ουσία ο Κέρι δεν πρόσφερε καμιά εναλλακτική επιλογή απέναντι στον Μπούς. Αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος της ήττας του και όχι ο συντηρητισμός και η έλλειψη παράδοσης των αμερικανών. Στις ΗΠΑ υπάρχει μια μεγάλη παράδοση μαζικών ριζοσπαστικών κινημάτων που ξεκινάει από τα τέλη του 19ου αιώνα και φτάνει μέχρι τις μέρες μας. Οι διαδηλώσεις στο Σιάτλ στα τέλη του 1999 σηματοδότησαν τη γέννηση του παγκόσμιου αντικαπιταλιστικού κινήματος. Αυτό το κίνημα είναι ο πραγματικός αντίποδας, που μπορεί να βάλει φρένο στην πολιτική του Μπούς.

Μισό εκατομμύριο διαδήλωσε στο τέλος του Αυγούστου στη Ν.Υόρκη ενάντια στην "ατζέντα Μπούς". Ο Κέρι δεν είχε καμιά πρόταση για να κερδίσει αυτό το κόσμο

Η Παλαιστίνη μετά την ασθένεια του Αραφάτ

Ο Γιασέρ Αραφάτ είναι εδώ και τέσσερεις δεκαετίες το αναμφισβήτητο ζωντανό σύμβολο της Παλαιστινιακής αντίστασης. Το 1968, λίγους μήνες μετά τον τραυματικό για τους αραβικούς πληθυσμούς "πόλεμο των 6 ημερών" ανάμεσα στο Ισραήλ από τη μια και την Συρία και την Αίγυπτο από την άλλη, ο Αραφάτ κατάφερε με έναν μικρό στρατό ανταρτών να τσακίσει τα ισραηλινά στρατεύματα στη μάχη του Καραμέχ στην Ιορδανία.

Ηταν μια μικρή νίκη που χάρισε ξανά ελπίδες στα εκατομμύρια των Παλαιστινίων που είχαν μόλις δει τη Λωρίδα της Γάζας και την Δυτική Οχθη του Ιορδάνη ποταμού -συμπεριλαμβανομένης της ανατολικής Ιερουσαλήμ- να περνάνε κάτω από την ισραηλινή κατοχή. Μέσα στους επόμενους μήνες η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) μετατράπηκε σε μαζικό κίνημα. Η αλ-Φατάχ, η οργάνωση του Γιασέρ Αραφάτ έγινε κυριολεκτικά η καρδιά της ΟΑΠ.

Ο Αραφάτ, όμως, εναπόθετε μικρές μόνο ελπίδες στο μαζικό κίνημα. Οπως εξήγησε και ο ίδιος σε μια ιστορική ομιλία στην συνέλευση του ΟΗΕ η στρατηγική της ΟΑΠ "βασίζεται και στο τουφέκι και στον κλάδο ελιάς". Η απελευθέρωση της Παλαιστίνης, σύμφωνα με τις διακηρύξεις της αλ-Φατάχ, θα στηριζόταν κύρια στην διπλωματία των ισχυρών Αραβικών καθεστώτων -της Σαουδικής Αραβίας, της Αιγύπτου, της Ιορδανίας κλπ. Ο ένοπλος αγώνας των Παλαιστινίων δεν ήταν παρά ένας ακόμα μοχλός πίεσης πάνω στις Μεγάλες Δυνάμεις για να αποδεχτούν "τον κλάδο ελιάς" που τους προσέφερε η ΟΑΠ -να καθίσουν μαζί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων δηλαδή.

Η πρώτη μεγάλη κρίση αυτής της στρατηγικής της συμμαχίας με τα Αραβικά καθεστώτα και της διαπραγμάτευσης με τις Μεγάλες Δυνάμεις ήρθε τον "Μαύρο Σεπτέμβρη" του 1971 όταν τα στρατεύματα του Βασιλιά Χουσεΐν της Ιορδανίας επιτέθηκαν άγρια στα στρατόπεδα των Παλαιστινίων προσφύγων και έδιωξαν το αρχηγείο της ΟΑΠ από την χώρα. Για τον Βασιλιά Χουσεΐν και τους άλλους ηγέτες των Αραβικών χωρών το κίνημα των Παλαιστινίων -ένα κίνημα που συγκινεί και συνεπαίρνει ολόκληρη την αραβική εργατική τάξη- ήταν πολύ μεγαλύτερη απειλή από ότι το Ισραήλ και οι υψηλοί του προστάτες.

Αντί να ριζοσπαστικοποιήσει την ηγεσία της ΟΑΠ ο "Μαύρος Σεπτέμβρης" την έσπρωξε ε ακόμα πιο δεξιά. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 ο Αραφάτ προσέγγισε τις ΗΠΑ με ένα σχέδιο που προέβλεπε τον τερματισμό του ένοπλου αγώνα με αντάλλαγμα ένα μικρό Παλαιστινιακό κρατίδιο στα κατεχόμενα εδάφη. Η ηγεσία της ΟΑΠ δήλωνε τώρα διατεθειμένη να αναγνωρίσει και να συμβιβαστεί ακόμα και με το ίδιο το κράτος του Ισραήλ.

Οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ όμως ήταν ανένδοτες -και θα παρέμεναν αν δεν ξέσπαγε η Ιντιφάντα, η μαζική Παλαιστινιακή εξέγερση, το 1987. Αντιμέτωπες με την οργή εκατοντάδων χιλιάδων Παλαιστινίων οι ΗΠΑ και το Ισραήλ έσπευσαν να ζητήσουν συνομιλίες με τον Αραφάτ -και αυτός ανταποκρίθηκε αμέσως. Το 1989 η ΟΑΠ αναγνώρισε το κράτος του Ισραήλ. Και ύστερα σύρθηκε στο Οσλο, σε μια σειρά από διαπραγματεύσεις με στόχο την δημιουργία του Παλαιστινιακού Κρατιδίου στα κατεχόμενα.

Οι συμφωνίες του Οσλο αποδείχτηκαν πανωλεθρία για τους Παλαιστίνιους. Το Ισραήλ και οι ΗΠΑ δεν είχαν ποτέ πραγματική πρόθεση να κάνουν οποιαδήποτε παραχώρηση απέναντι στο Παλαιστινιακό κίνημα. Οι διαπραγματεύσεις είχαν έναν και μοναδικό στόχο: να σταματήσουν την Ιντιφάντα και να διαλύσουν την αντίσταση των Παλαιστινίων. Υστερα από 7 χρόνια διαπραγματεύσεων οι συμφωνίες του Οσλο ναυάγησαν. Λίγους μήνες αργότερα, ύστερα από μια πρόκληση του ίδιου του Αριέλ Σαρόν, οι Παλαιστίνιοι ξεκίνησαν την δεύτερη Ιντιφάντα.

Κρίση

Η αρρώστια του Αραφάτ βρίσκει την Παλαιστινιακή ηγεσία σε κρίση. Οι εφημερίδες στη Δύση αποδίδουν την κατάσταση αυτή στον "αυταρχισμό" του Αραφάτ, που δεν έχει αφήσει περιθώρια για να δημιουργηθούν δημοκρατικοί θεσμοί ικανοί να εξασφαλίσουν μια ομαλή διαδοχή. Στην πραγματικότητα, όμως, η κρίση είναι αποτέλεσμα της ίδιας της στρατηγικής της αλ-Φατάχ, της στρατηγικής της υψηλής διπλωματίας, των συμμαχιών με τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα, των διαπραγματεύσεων με τις Μεγάλες Δυνάμεις και της συνδιαλαγής με το Ισραήλ.

Για αυτό ο κόσμος στην Παλαιστίνη δεν έχει καμμιά εμπιστοσύνη στους επίδοξους διαδόχους του Αραφάτ-στους στενούς του συνεργάτες σε όλη αυτή την πορεία: ο Αχμέτ Κορέι, ο σημερινός πρωθυπουργός, ήταν η "ψυχή" του Οσλο. Ο Χακίμ Μπαλάουι, ο υπουργός Εσωτερικών, έχει ήδη ανοίξει, με την μεσολάβηση της Αιγύπτου, υπόγειες συνομιλίες με το Ισραήλ για την υιοθέτηση του σχεδίου του Σαρόν για την "αυτονόμηση" της Γάζας. Η Παλαιστινιακή Αρχή, λεει ανοιχτά, είναι έτοιμη να πάρει "ακραία μέτρα" ενάντια σε οποιονδήποτε αρνηθεί να τηρήσει όσα συμφωνηθούν. Και για να πετύχει η εκεχειρία που απαιτεί ο Σαρόν ο Μπαλάουι υπόσχεται να αφοπλίσει την Χαμάς και την Τζιχάντ, τις μαχητικές ισλαμικές οργανώσεις. Και όσο για τον Μουχαμέντ Νταχλάν, τον "ισχυρό" της Γάζας, ήταν ο πρώτος που προσπάθησε να αφοπλίσει την Ιντιφάντα όταν ήταν υπουργός Ασφαλείας της Παλαιστινιακής Αρχής. Χιλιάδες Παλαιστίνιοι φοβούνται -καθόλου άδικα- ότι οι ηγεσίες αυτές θα οδηγήσουν την Ιντιφάντα στην απομόνωση, την ήττα και την καταστροφή.

Οι Παλαιστίνιοι, όμως, δεν είναι μόνοι τους. Το Ισραήλ δεν είναι μια χώρα σαν όλες τις άλλες: είναι το μαντρόσκυλο του ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, είναι ένα κράτος που έχει σαν βασική αποστολή να επιβλέπει με τη βία και τον τρόμο τα συμφέροντα των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή με τα μεγαλύτερα γνωστά αποθέματα πετρελαίου στον πλανήτη. Η Ιντιφάντα δεν είναι απλά και μόνο ένας αγώνας για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και την επιστροφή των προσφύγων στην πατρίδα τους: είναι κομμάτι του αγώνα μας ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, είναι κομμάτι της "δεύτερης υπερδύναμης" -όπως ονόμασαν οι αμερικανικές εφημερίδες το αντιπολεμικό κίνημα μετά την 15η Φλεβάρη.

Οι Παλαιστίνιοι έχουν ισχυρούς συμμάχους -όχι τους διεφθαρμένους ηγέτες των Αραβικών χωρών αλλά τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων που παλεύουν ενάντια στους κοινούς εχθρούς όχι μόνο στη Μέση Ανατολή αλλά σε ολόκληρο τον πλανήτη. Μαζί μπορούμε, σίγουρα, να νικήσουμε.

Το τρίτο Ευρωπαϊκό Κοινω

Ενα κίνημα που προχωρ

Πανηγυρική ήταν η επιτυχία του τρίτου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που έγινε στο Λονδίνο το Σαββατοκύριακο 15-17 Οκτώβρη. Το παλιό παλάτι Alexandra Palace του Λονδίνου μετατράπηκε για τρεις μέρες σε 'παλάτι' των κινημάτων με τους 40.000 ακτιβιστές που συγκεντρώθηκαν εκεί από 70 διαφορετικές χώρες. Εντυπωσιακός ήταν ο όγκος και ο πλούτος των συζητήσεων με εκατοντάδες μαζικές συνελεύσεις και σεμινάρια και σημαντικούς ομιλητές όπως, ο Γουόλντεν Μπέλο (Φιλιπίνες), Τζόρτζ Μομπιό, ο Τζορτζ Γκάλογουεϊ, Άλεξ Καλλίνικος (Βρετανία), Σούζαν Τζορτζ, Αχμέτ Μπεν Μπελά (Αλγερία), Αλέιδα Γκεβάρα (κόρη του Τσε), Φάουστο Μπερτινότι και Ανιολέτο (Ιταλία), Σαμί Εβρέν (Τουρκία), Πάνος Γκαργκάνας και Μαρία Στύλλου (Ελλάδα), Τζέρεμι Κόρμπιν, Τζον Ρις, Λίντσεϊ Τζέρμαν (Βρετανία), Αλέν Κριβίν, Ολιβιέ Μπεζανσενό (Γαλλία), Ανάς αλ Τικρίτι και πολλοί άλλοι.

Ο πόλεμος και η κατοχή στο Ιράκ απετέλεσε κεντρικό ζήτημα στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Λονδίνο που περιλάμβανε και ομιλητές εκπροσώπους της ιρακινής αντίστασης. Μια από τις κορυφαίες στιγμές ήταν η συζήτηση «Η πάλη ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό» με ομιλητές τους Αχμέτ Μπεν Μπελά (Αλγερία), Τζορτζ Γκάλογουεϊ (Βρετανία), Αλέιδα Γκεβάρα (Κούβα), Σαμί Εβρέν (Τουρκία), Μαρία Στύλλου (Ελλάδα). Ομως σε δεκάδες άλλες συζητήσεις αναπτύχθηκαν διαφορετικές πτυχές του πολέμου και του ιμπεριαλισμού.

Μεγάλο ενδιαφέρον είχαν επίσης οι συζητήσεις για το αν η Ευρωπαϊκή Ενωση είναι η εναλλακτική λύση απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, για τον ΟΗΕ, για τις στρατηγικές της αλλαγής, για την παγκόσμια οικονομία.

Πολλές συγκεντρώσεις ήταν αφιερωμένες στα συνδικάτα και τους αγώνες της εργατικής τάξης ενάντια στην πολιτική του νεοφιλελευθερισμού - τις ιδιωτικοποιήσεις, το πετσόκομμα των συντάξεων, την διάλυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, τις απολύσεις και την ανεργία.

Μια άλλη μαζική συνέλευση ήταν εκείνη με θέμα τα πολιτικά κόμματα, τα κοινωνικά κινήματα και τον πόλεμο ενώ στη συζήτηση «Να σταματήσουμε τον Φασισμό και την Ακρα Δεξιά» η μεγάλη αίθουσα West Hall I του Alexandra Palace ήταν ασφυκτικά γεμάτη.

Πολλές συζητήσεις και σεμινάρια ήταν αφιερωμένες στην γυναικεία καταπίεση και στην πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών σήμερα. Δεκάδες συζητήσεις και σεμινάρια έγιναν επίσης για τους μουσουλμάνους και την αριστερά, για το περιβάλλον, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, για το ρατσισμό και για το Κίνημα των Ομοφυλοφίλων.

Η μαζική συγκέντρωση του Respect (του συνδυασμού των αριστερών οργανώσεων και ακτιβιστών στη Βρετανία), που έγινε στην αίθουσα Friends Meeting House το τελευταίο βράδι του Φόρουμ ήταν φανταστική. Προεδρείο της συγκέντρωσης ήταν η Σέλμα Γιακούμπ, εκπρόσωπος του Μουσουλμανικού Συνδέσμου Βρετανίας. Το Respect είναι και που προβάλλει σαν εναλλακτικός πόλος στο Νέο Εργατικό Κόμμα του Μπλερ. Εκεί συναντήθηκαν εκπρόσωποι ρευμάτων από κάθε γωνιά της Ευρώπης, που πάνε κόντρα στις πολιτικές που εκπροσωπεί ο Τόνι Μπλερ και η ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία.

Η Διαδήλωση

Το τριήμερο του τρίτου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ κορυφώθηκε το μεσημέρι της Κυριακής 17 Οκτωβρίου με την μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση στην πλατεία Τραφάλγκαρ. Η πλατεία πλημμυρισμένη από 100.000 διαδηλωτές έδωσε την πιο όμορφη και την πιο δυνατή εικόνα αυτού του κινήματος που ξέσπασε στο Σιάτλ, φούντωσε στη Γένοβα και τώρα βάζει στο στόχαστρο τον Μπους, τον Μπλερ και τον πόλεμό τους.

Ηταν η πιο πολύχρωμη πανευρωπαϊκή διαδήλωση. Οι υπέροχες αντιπολεμικές σημαίες της CGIL δίπλα στα παραδοσιακά λάβαρα των βρετανικών συνδικάτων που ανακατεύονταν με τα πλακάτ των ακτιβιστών από τη Γαλλία με φόντο τα πανό της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο και της Πρωτοβουλίας Γένοβα από την Ελλάδα που είχαν απλωθεί γύρω-γύρω στην πλατεία.

Λευκοί συνδικαλιστές, μαύρη νεολαία και γυναίκες από την μουσουλμανική κοινότητα ενώθηκαν κατά χιλιάδες κρατώντας πικέτες του Stop the War Coalition, του CND και της MAB (Ενωση Μουσουλμάνων της Βρετανίας). Γυναίκες με μαντίλα φορώντας αυτοκόλλητα Fuck Capitalism ήταν η πιο ωραία απάντηση στα ρατσιστικά στερεότυπα που μας πλασάρουν οι κυβερνήσεις και οι βαρόνοι των μίντια.

Ολος αυτός ο κόσμος ξέσπασε σε ζητωκραυγές όταν ο πιο γνωστός από τους ομιλητές, ο βετεράνος Τόνι Μπεν ανέβηκε στο βήμα και είπε *«Συνεχίστε να βγαίνετε στις πλατείες Τραφάλγκαρ αυτού του κόσμου. Σε τούτη την πλατεία ήμουν ομιλητής πριν πενήντα περίπου χρόνια ενάντια στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στο Σουέζ. Ο τότε πρωθυπουργός έπεσε. Ημουν ξανά ομιλητής πριν είκοσι χρόνια υπερασπίζοντας τον Νέλσον Μαντέλα, που τότε συκοφαντώνταν σαν 'τρομοκράτης'. Τώρα είναι κάτοχος Νόμπελ Ειρήνης. Βρίσκομαι εδώ ξανά ενάντια στον πόλεμο του Μπους και του Μπλερ. Συνεχίστε και είμαι βέβαιος για το ποιος θα δικαιωθεί.»*

Μετά από αυτό, ο Κρις Νάιναμ που ήταν ο τελευταίος ομιλητής από τη μεριά των συντρόφων που δούλεψαν σκληρά για την επιτυχία του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στο Λονδίνο, δεν είχε παρά να χαιρετίσει το πείσμα και τον ενθουσιασμό όλων για τη συνέχεια.

Οι επόμενοι σταθμοί

Η συνέχεια που συμφωνήθηκε στο τρίτο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Λονδίνο έχει δυο μεγάλους σταθμούς.

Ο πρώτος είναι την Ανοιξη, στις 19-20 Μάρτη 2005. Τότε είναι η επέτειος της εισβολής στο Ιράκ και θα συντονιστούμε με αντιπολεμικά συλλαλητήρια σε όλες τις χώρες της Ευρώπης μαζί με το αντιπολεμικό κίνημα των ΗΠΑ που ετοιμάζεται για εκείνη τη μέρα.

Το ίδιο Σαββατοκύριακο θα συγκεντρώνονται στις Βρυξέλες οι ηγέτες της ΕΕ για την Εαρινή Σύνοδο Κορυφής και γι' αυτό η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων καλεί διαδήλωση εκεί. Παντού οι διαδηλώσεις μας θα συνδυάζουν το Οχι στον Πόλεμο με το Οχι στο Ευρωσύνταγμα.

Ο δεύτερος σταθμός του κινήματος θα είναι το καλοκαίρι στην Σκωτία, όπου θα γίνει η Συνάντηση των "8 Πλανηταρχών", G8, τον Ιούλη του 2005. Η καμπάνια έχει ήδη ξεκινήσει και υιοθετήθηκε από το ΕΚΦ. Η Γλασκώβη θα είναι η επόμενη Γένοβα.

Το επόμενο κοινό ραντεβού του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ συμφωνήθηκε να γίνει τον Μάρτη του 2006. Στην Αθήνα.

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΚΥ

«Πώς μπορούμε να κερδ μια μόνιμη ειρήνη;

Ένα από τα σεμινάρια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ ήταν για το Κυπριακό που παρακολούθησαν γύρω στα 50 άτομα, ανάμεσά τους αρκετοί Τουρκοκύπριοι, και που πήραν μέρος στη συζήτηση που ακολούθησε. Το σεμινάριο με τίτλο *«Κύπρος: Πώς μπορούμε να κερδίσουμε μια μόνιμη ειρήνη;»* το στήριξε το Κοινωνικό Φόρουμ Ισταμπούλ με ομιλητές από την Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο (Εργατική Δημοκρατία).

Ο Ερκιν Ερντογκάν από την Τουρκία αναφέρθηκε στις μεγάλες κινητοποιήσεις που έγιναν στην Αγκυρα ενάντια στον πόλεμο την περασμένη χρονιά και ξανά ενάντια στην επίσκεψη του Μπους πριν από λίγους μήνες. Και θύμισε, ακόμα, τις μεγάλες διαδηλώσεις που ξήλωσαν το καθεστώς του Ντενκτάς από την Βόρεια Κύπρο. Ο Σωτήρης Κοντογιάννης από την Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ (Ελλάδα) τόνισε τις ομοιότητες ανάμεσα στη σημερινή περίοδο και την περίοδο που οδήγησε στον πόλεμο του 1974. Οπως τότε έτσι και τώρα, είπε, οι Μεγάλες Δυνάμεις, θέλουν να εντάξουν την Κύπρο στα πολεμοκάπηλα σχέδιά τους για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής. Οι άρχουσες τάξεις στην Αθήνα, την Αγκυρα και την Λευκωσία βλέπουν αυτά τα σχέδια σαν "ευκαιρίες". Αυτό δεν φέρνει ειρήνη. Φέρνει πόλεμο.

Πιο κάτω παραθτουτην ομιλία του Φαίδωνα Βασιλειάδη που μίλησε εκ μέρους της Εργατικής Δημοκρατίας.

Τον περασμένο Απρίλη έγιναν στην Κύπρο δύο δημοψηφίσματα για την αποδοχή του Σχεδίου Αναν (Σ/Α) για διευθέτηση του κυπριακού προβλήματος. Το σχέδιο παρουσιάστηκε σαν το 'πιο ισορροπημένο' σχέδιο λύσης, που θα επανένωνε το νησί μετά τον πόλεμο του 1974, όπου η Τουρκία κατέλαβε το βόρειο κομμάτι στο οποίο ζουν οι Τ/κ και ότι αυτή η διευθέτηση θα φέρει επιτέλους την ειρήνη και την ευημερία στο νησί.

Το 76% των Ε/κ είπαν ΟΧΙ ενώ το 65% των Τ/κ είπαν ΝΑΙ με αποτέλεσμα το σχέδιο ν' απορριφθεί.

Μπορεί κάποιοι να ερμηνεύουν αυτό το αποτέλεσμα θεωρώντας ότι η πλειοψηφία των Τ/κ ψήφισαν διεθνιστικά ενώ οι Ελληνοκύπριοι ψήφισαν εθνικιστικά και ότι δεν επιθυμούν λύση και ειρηνική συνύπαρξη με τους Τουρκοκύπριους. Όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Η μεγάλη πλειοψηφία των Ε/κ που απέρριψαν το Σ/Α ψήφισαν 'ΟΧΙ' επειδή δεν εμπιστεύονται ότι ο χασάπης Μπους και ο πιστός του συνεργάτης Μπλερ ενδιαφέρονταν για την ειρήνη στην Κύπρο παρά μόνο για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους σχέδια που θέλουν την Κύπρο σαν το 'αβύθιστο αεροπλανοφόρο' σε μια από τις πιο εύφλεκτες περιοχές του πλανήτη.

Ο ρόλος της Κύπρου για τον Ιμπεριαλισμό

Το σχέδιο Ανάν εντάσσεται στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς που έχουν να κάνουν με το ισοζύγιο δυνάμεων και τον έλεγχο των πετρελαίων από τη Μέση Ανατολή μέχρι την Κεντρική Ασία. Όπως επίσης και στους σχεδιασμούς που αποσκοπούν στην επιβεβαίωση των ΗΠΑ σαν παγκόσμιας υπερδύναμης, τον ανταγωνισμό τους με τη Ρωσία και την Κίνα, τις σχέσεις τους με την Ευρώπη και τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Αυτοί οι σχεδιασμοί, με δεδομένο την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο Ιράκ αλλά και στην Παλαιστίνη, έχουν αναβαθμιστεί στο λεγόμενο 'Σχέδιο για την Ευρύτερη Μ. Ανατολή' του Πενταγώνου.

Η Βρετανία διατηρεί στην Κύπρο δύο στρατιωτικές βάσεις και άλλα 15 σημεία με κατασκοπευτικές εγκαταστάσεις στο νότιο μέρος του νησιού που καλύπτουν το 10% της έκτασης της Κύπρου.

Στις βάσεις που περιλαμβάνουν ναύσταθμο και αεροδρόμια για το Βασιλικό Ναυτικό και την RAF σταθμεύουν τάγματα πεζικού και μοίρα αεροπορίας. Ακόμα και πυρηνικά όπλα ήταν εγκαταστημένα στις βάσεις γεγονός που δεν διέψευσε η Βρετανία. Ο πιο σημαντικός ρόλος των βάσεων είναι η κατασκοπεία και η συλλογή και μεταβίβαση πληροφοριών μέσω του συστήματος ECHELON, ένα δίκτυο παρακολούθησης με εμβέλεια μέχρι και το Πακιστάν για την υποκλοπή e-mails, fax και τηλεφωνικών συνδιαλέξεων. Μέσω δορυφόρου γίνεται η μεταβίβαση των πληροφοριών στις χώρες που συμμετέχουν στο ECHELON όπως η Βρετανία και οι ΗΠΑ. Επίσης με τα ραντάρ και τις εγκαταστημένες γιγαντιαίες κεραίες ΠΛΟΥΤΟ στις Βάσεις ελέγχεται και συντονίζεται η εκτόξευση πυραύλων με στόχο τις χώρες της Μ. Ανατολής.

Στον πρόσφατο πόλεμο του Ιράκ οι Βρετανικές βάσεις χρησιμοποιήθηκαν εκτεταμένα για τις αεροπορικές επιδρομές, τον ανεφοδιασμό των αμερικανικών και βρετανικών βομβαρδιστικών και αεροπλανοφόρων.

Οι βάσεις χρησιμοποιήθηκαν σε όλες τις εξορμήσεις των ιμπεριαλιστών στη γύρω περιοχή, όπως το 1982 στο Λίβανο, το 1991στον πόλεμο του Ιράκ και στους πολέμους της Γιουγκοσλαβίας και του Αφγανιστάν.

Ελληνο-Τουρκικοί ανταγωνισμοί

Είναι γι' αυτό που η Κύπρος παίζει τόσο σημαντικό ρόλο και βρίσκεται ενταγμένη μέσα στα γενικότερα σχέδια του ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Αποκαλυπτικό αυτού του ρόλου είναι ότι από τις πρώτες πρόνοιες του Σχεδίου κατοχυρώνονται θεσμικά οι βάσεις, και μάλιστα για πάντα, χωρίς να επιτρέπεται η νέα Ενωμένη Δημοκρατία να αλλάξει αυτή την πρόνοια αλλά ούτε επιτρέπεται σε κανένα άλλο 'διεθνή οργανισμό ή συνθήκη να παρέμβει'.

Με το σχέδιο οι αμερικανο-

...ονικό Φόρουμ στο Λονδίνο

...ράει

...ΠΡΟ

...ίσουμε

...»

Η πλατεία Τραφάλγκαρ πλημμυρισμένη απο διαδηλωτές κατα τη διάρκεια της μεγάλης διαδήλωσης που έγινε στο Λονδίνο μέσα στα πλαισια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ

βρετανοί ήλπιζαν ακόμη σε κάποια 'ύφεση' στις σχέσεις ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας με σκοπό τη συμμετοχή των 2 κύριων αυτών συμμάχων των ιμπεριαλιστών στην αστυνόμευση της ευρύτερης περιοχής της Μ. Ανατολής

Το Σ/Α αντί να μειώνει τους ελληνοτουρκικούς ανταγωνισμούς στην πραγματικότητα τούς οξύνει αφού στο σχέδιο εμπλέκονται ξανά, όπως στη δεκαετία του 60 και 70, σαν 'εγγυήτριες δυνάμεις' οι 'μητέρες πατρίδες' Ελλάδα, Τουρκία και βέβαια η Βρετανία, όπου και οι 3 αυτές χώρες έχουν ένα πολύ κακό μητρώο επεμβάσεων στην Κύπρο. Είναι χαρακτηριστικό ότι με το Σ/Α τους δίδεται το δικαίωμα μονομερούς επέμβασης και εκτός του κρατιδίου των ομοεθνών τους.

Επιπλέον, όλες οι πλευρές που εμπλέκονται θα μπορούν να τορπιλίζουν οποιαδήποτε προοπτική ειρηνικής συμβίωσης των 2 κοινοτήτων, αν τα πράγματα δεν εξελιχθούν σύμφωνα με τα 'εθνικά' τους συμφέροντα, χρησιμοποιώντας ένα πολύπλοκο και αντιφατικό σχέδιο.

Το Σ/Α προβλέπει επίσης μια πολιτειακή δομή προτεκτοράτου, συγγενή προς το βοσνιακό 'μοντέλο'. Προβλέπεται ένα εξαιρετικά πολύπλοκο διοικητικό σύστημα με τέσσερις νομοθετικά σώματα, τρεις κυβερνήσεις, τέσσερις έως έξι προέδρους, τρεις αστυνομικές δυνάμεις, τρεις σημαίες και εθνικούς ύμνους.

Το Ανώτατο Δικαστήριο που θα είναι πολιτικό και όχι δικαστικό όργανο (θα μπορεί να ψηφίσει ακόμα και προϋπολογισμό!) θα αποτελείται από εννέα δικαστές, 3 Ε/κ, 3 Τ/κ και 3 ξένους διορισμένους από τον ΟΗΕ. Η Κεντρική Τράπεζα του νέου κράτους θα διοικείται από τριμελή επιτροπή, με ένα Ε/κ, ένα Τ/κ και ένα αλλοδαπό.

Το Σ/Α έχει όλες τις προϋποθέσεις για να προκαλέσει αναζωπύρωση των εθνικιστικών διαφορών στο νησί. Αντί να φέρνει τις δύο κοινότητες κοντά, προβλέπει εσωτερικά σύνορα, διαιώνιση διαχωριστικών γραμμών, πληθυσμιακές ποσοστώσεις (ποσοστό Ε/κ και Τ/κ) που θα διαμένουν στα κρατίδια της 'άλλης πλευράς', περιορισμένα δικαιώματα διαμονής και εγκατάστασης. Είναι εύκολο να φανταστούμε πώς αυτές οι 'διευθετήσεις' και 'ρυθμίσεις', αντί να αποδυναμώνουν, θα ενισχύουν τα εθνικά μίση, επιτρέποντας οποιεσδήποτε παρεμβάσεις από τις μεγάλες δυνάμεις.

Παρόμοια Σχέδια

Τόσο οι υποστηρικτές του ΝΑΙ όσο και οι υποστηρικτές του ΟΧΙ θεωρούν ότι μετά από 50 χρόνια συγκρούσεων και πολέμων, η λύση και ειρήνη στο νησί μπορεί να έρθει μόνο είτε με ένα βελτιωμένο σχέδιο Ανάν ή ένα άλλο παρόμοιο σχέδιο από τα πάνω.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι ιμπεριαλιστές ποτέ δεν έπαψαν να επεξεργάζονται 'ειρηνευτικά' σχέδια ή συμφωνίες με σκοπό πάντοτε να εξυπηρετήσουν κάθε φορά τα δικά τους στρατηγικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα.

Ούτε βέβαια και το Σ/Α αποτελεί κανένα πρωτότυπο σχέδιο συμφωνίας.

Ένα παρόμοιο 'ισορροπημένο' σχέδιο λύσης για την Κύπρο ήταν οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου το 1959 για ανεξαρτησία (και τη δημιουργία τής Κυπριακής Δημοκρατίας το 1960) βάσει των οποίων η Βρετανία κράτησε τις δύο βάσεις και παράλληλα μαζί με την Τουρκία και Ελλάδα ήταν οι 'εγγυήτριες δυνάμεις'.

Η συμφωνία και το σύνταγμα προνοούσε για ένα κοινό κράτος ανάμεσα στους Έλληνες και Τούρκους κατοίκους με Ε/κ πρόεδρο και Τ/κ αντιπρόεδρο. Το 1963 η Ε/κ πλευρά αναθεώρησε μονομερώς το σύνταγμα καταργώντας τα "προνόμια" των Τουρκοκύπριων. Όταν οι Τ/κ αντέδρασαν ακολούθησε ο πόλεμος του 1963-1964 με νεκρούς, πρόσφυγες και αγνοούμενους κύρια από την τ/κ πλευρά. Ήτανε τότε που δημιουργήθηκε η πρώτη διαχωριστική γραμμή όταν η Βρετανία σαν 'εγγυήτρια δύναμη' τράβηξε την περιβόητη 'Πράσινη Γραμμή'.

Το 1974 το πραξικόπημα που υποκίνησε η ελληνική χούντα στην Κύπρο το ακολούθησε η εισβολή της Τουρκίας με αποτέλεσμα χιλιάδες νεκρούς και αγνοούμενους και εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες και την σημερινή διαχωριστική γραμμή.

Όλα αυτά δείχνουν πόσο αδιέξοδες είναι οι λύσεις των ιμπεριαλιστών που έρχονται από τα πάνω.

Παρόμοια 'ειρηνευτικά' σχέδια είχαμε για την Παλαιστίνη με τη Συμφωνία του Όσλο (1994) και τον Οδικό Χάρτη (2003) αλλά και το σχέδιο για την λεγόμενη αλλαγή καθεστώτος στο Ιράκ που οδήγησαν σήμερα σε ένα καθημερινό λουτρό αίματος.

Κίνημα από τα κάτω

Οι ΗΠΑ και η Βρετανία αλλά και η ΕΕ άσκησαν τεράστιες πιέσεις για αποδοχή του Σ/Α. Χρησιμοποίησαν αφενός τις επιδιώξεις της Ε/κ άρχουσας τάξης του Νότου για ένταξη στην ΕΕ και αφετέρου την οικονομική εξαθλίωση των Τ/κ του Βορρά. Είδαν ότι μπορούσαν να αξιοποιήσουν το μαζικό κίνημα των Τ/κ που βγήκε στους δρόμους ενάντια στο καθεστώς στο Βορρά αλλά και την ανάγκη των Τ/κ να σπάσουν την απομόνωση που τούς επέβαλαν οι Ε/κ λόγω του 30χρονου εμπάργκο.

Στην πραγματικότητα οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους.

Έδειξαν τη διάθεσή τους για ειρηνική συνύπαρξη και για κοινό μέλλον στις αυθόρμητες εκδηλώσεις συναδέλφωσης όταν άνοιξαν τα σύνορα στις 23 Απρίλη 2003. Εκατοντάδες χιλιάδες Ε/κ και Τ/κ αγνόησαν τις επίσημες πολιτικές ηγεσίες τους και πέρασαν στην «άλλη πλευρά».

Αυτό που πραγματικά φοβούνται οι απλοί άνθρωποι σε Βορρά και Νότο, είναι η επανάληψη της δεκαετίας του 1960, την «προστασία» των «μητέρων πατρίδων» και του ιμπεριαλισμού.

Γι' αυτό και θεωρούμε ότι το ΝΑΙ των Τ/κ δεν είναι αντιφατικό με το ΟΧΙ των Ε/κ.

Στο Νότο το ΑΚΕΛ (ΚΚ) βρίσκεται στην εξουσία για πρώτη φορά στην ιστορία του σε μια κυβέρνηση συνασπισμού. Όπως και στο Βορρά, το αντίστοιχο Τ/κ κόμμα της Αριστεράς (ΤΡΚ) είναι σε κυβέρνηση συνασπισμού [Σημ. η ομιλία έγινε πριν την παραίτηση Ταλάτ].

Δυστυχώς όμως και τα δύο αυτά κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία ακολουθούν το καθένα μια «εθνική» πολιτική της «δικιάς» τους πλευράς.

Μια διαρκής ειρήνη στην Κύπρο μπορεί να έρθει μόνο μέσα από ένα μαζικό κίνημα από τα κάτω όπου θα συμμετέχουν τα μαζικά συνδικάτα που υπάρχουν σε Βορρά και Νότο. Ένα κίνημα που θα παίρνει υπόψη του τα συμφέροντα και τις ανησυχίες των απλών ανθρώπων του νησιού, που θα παλεύει ενάντια στον εθνικισμό και για μια πραγματικά ισότιμη και ειλικρινή αντιμετώπιση των απλών ανθρώπων της 'άλλης πλευράς'.

Μιλάμε για ένα κίνημα που θα πάρει πρωτοβουλίες απαιτώντας το ξήλωμα των βάσεων και την πλήρη αποστρατιωτικοποίηση του νησιού, τον τερματισμό του αποκλεισμού των Τ/κ και το άνοιγμα των συνόρων.

Τέτοιες πρωτοβουλίες από τα κάτω οργανώθηκαν για πρώτη φορά από Ε/κ και Τ/κ οργανώσεις νεολαίας και ακτιβιστές της επαναπροσέγγισης, στους κοινούς γιορτασμούς της Πρωτομαγιάς, τα κοινά μνημόσυνα στη μνήμη των αθώων θυμάτων των πολέμων και στις δύο πλευρές, με τις κινητοποιήσεις ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης, ενάντια στις Βρετανικές βάσεις κ.ά.

Σ' αυτό τον αγώνα, ένα τέτοιο κίνημα από τα κάτω δεν θα είναι μόνο του. Θα έχει συμπαραστάτες πρώτα απ' όλα το κίνημα των εργαζομένων στην Ελλάδα και Τουρκία και το κίνημα αντίστασης του ιρακινού και Παλαιστινιακού λαού. Θα έχει μαζί του τέλος, ένα παγκόσμιο κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και ενάντια στον πόλεμο που συζητά, οργανώνεται και δρα όπως είναι το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ και το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που γίνεται αυτό το 3μερο εδώ στο Λονδίνο, σε μια από τις μητροπόλεις του παγκόσμιου καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ

Οχι στη «χάρτα» της λιτότητας, του πολέμου και του ρατσισμού

Στις 29 Οκτώβρη οι αρχηγοί κρατών της Ευρωπαϊκής Ενωσης υπόγραψαν στη Ρώμη το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα. Ο Μπερλουσκόνι οικοδεσπότης με καλεσμένους τον Μπλερ, τον Σρέντερ, το Σιράκ, γιόρτασε το Ευρωσύνταγμα σε μια φιέστα που παρουσιάστηκε λίγο πολύ σαν μια ιστορική στιγμή σαν την καθιέρωση του Αμερικάνικου Συντάγματος το 1787 ή την Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη το 1789.

Οσο ο Μπερλουσκόνι, ο Σιράκ και ο Μπλερ μοιάζουν με τους ηγέτες της αμερικάνικης και της γαλλικής επανάστασης άλλο τόσο το Σύνταγμά τους έχει να κάνει με τα Δικαιώματα των ανθρώπων.

Το Ευρωσύνταγμα δεν ήταν βέβαια προϊόν επανάστασης ούτε «απαίτηση των ευρωπαίων πολιτών». Συντάχθηκε από μια ομάδα 108 «σοφών» γύρω από τον Βαλερί Ζισκάρ ντ' Εσταίν. Ούτε πρόκειται για μια διακήρυξη Αρχών και Δικαιωμάτων, αλλά μια δύσκολη προσπάθεια συμβιβασμού των μεγαλύτερων δυνάμεων του οικονομικού και πολιτικού στερεώματος της Ευρώπης.

Το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα παρά το όνομά του δεν είναι Σύνταγμα, και αυτό γιατί δεν πρόκειται για το θεμελιώδη νόμο ενός κράτους με ένα συγκεκριμένο λαό. Πρόκειται για μια πολιτική, οικονομική και στρατιωτική σύμβαση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών ώστε μαζί να αντιμετωπίσουν τον κοινό ανταγωνισμό με τους εξωτερικούς αντιπάλους, κυρίως τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία.

Ορίζει ως θεμέλιο της Ε.Ε. τις τέσσερις ελευθερίες της Συνθήκης του Μάαστριχτ, «συνταγματοποιώντας» την ελεύθερη αγορά και το νεοφιλελευθερισμό.

Είναι μια συμφωνία για κοινές επιθέσεις στους εργαζόμενους, για αύξηση της εκμετάλλευσης, των ιδιωτικοποιήσεων, της παραγωγικότητας ώστε να αυξηθεί με τη σειρά της η κερδοφορία των ευρωπαϊκών κεφαλαίων. Είναι μια συμφωνία για κοινές περικοπές στο κοινωνικό κράτος, στην Υγεία, την Παιδεία, την ασφάλιση. Είναι μια συμφωνία για κοινές ρατσιστικές επιθέσεις και για επιθέσεις στα δικαιώματα. Είναι μια συμφωνία για κοινές πολεμικές επιχειρήσεις που ανοίγει το δρόμο σε έναν Ευρωπαϊκό στρατό.

Μαζί με αυτά το Ευρωσύνταγμα προσπαθεί να καλύψει και το «έλλειμμα νομιμοποίησης» της ΕΕ στους ίδιους της τους πολίτες.

Ολο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται την Ευρωπαϊκή Ενωση σαν έναν μηχανισμό που το μόνο που κάνει είναι να ζητάει από τις κυβερνήσεις να εφαρμόζουν περισσότερη λιτότητα, να επιβάλλει κυρώσεις και να πιέζει για διαρθρωτικές αλλαγές στην οικονομία, δηλαδή για περικοπές και ιδιωτικοποιήσεις.

Οι Ευρωεκλογές του Ιούνη έδειξαν πως αυτή η πραγματικότητα γίνεται αντιληπτή από όλο και περισσότερο κόσμο. Στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης ούτε ένας στους τρεις δεν πήγε στις κάλπες, ενώ στις μεγάλες χώρες της Δύσης μαυρίστηκαν τα μεγάλα κόμματα της δεξιάς και της σοσιαλδημοκρατίας που εφαρμόζουν τα προγράμματα λιτότητας.

Ήδη οι εργαζόμενοι στην Κύπρο είδαν τι σήμαιναν τα προγράμματα 'εναρμόνισης' με την ΕΕ και παίρνουν μια πρόγευση για το τι πρόκειται να ακολουθήσει με το Πρόγραμμα Σύγκλισης της κυβέρνησης Παπαδόπουλου για ένταξη στην ευρωζώνη.

Το Ευρωσύνταγμα επιτρέπει για πρώτη φορά τη δυνατότητα στρατιωτικών σχεδιασμών μικρής κλίμακας από την Ευρωπαϊκή Ενωση. Διευκρινίζει ρητά όμως πως το ΝΑΤΟ παραμένει η βάση της ευρωπαϊκής ασφάλειας.

Περιλαμβάνει ρητή αναφορά στο δόγμα του προληπτικού πολέμου και τις στρατιωτικές αποστολές εκτός συνόρων (άρ. 40) και δίνει τη δυνατότητα για χρήση του ευρωστρατού ακόμη και στο εσωτερικό των κρατών-μελών με πρόσχημα την «πρόληψη τρομοκρατικής απειλής» ή την «προστασία δημοκρατικών θεσμών» (άρ. 42).

Για την ε/κ άρχουσα τάξη το σύνταγμα αποτελεί επιπλέον κι ένα πολιτικό 'ατού' στα παζαρέματα με την Τουρκία και τους Τουρκοκύπριους. Όπως δήλωσε ο Τάσσος επιστρέφοντας από τη Ρώμη το ευρωσύνταγμα «παρέχει ένα ισχυρότερο βάθρο διαπραγματευτικής ισχύος, ένα επιχείρημα για μας, σε οποιαδήποτε λύση να επικαλούμαστε τις πρόνοιες του Ευρωπαϊκού Συντάγματος».

Το Ευρωσύνταγμα είναι ένα βήμα για την καλύτερη οργάνωση και τη νομιμοποίηση όλων αυτών των επιθέσεων. Για περισσότερη λιτότητα, περισσότερο πόλεμο, περισσότερο ρατσισμό. Γι' αυτό το κίνημα που είπε «Οχι στην Ευρώπη του κεφάλαιου, του πολέμου και του ρατσισμού» πρέπει να πει και ένα ξεκάθαρο «Οχι στο Ευρωσύνταγμα».

Καπιταλισμός: Η οικονομία της Φούσκας και της αρπαχτής

Η αποστολή από την κυβέρνηση του πορίσματος για το Χακ στην γενική Εισαγγελία, έδωσε το έναυσμα να βγουν τα σπαθιά και να ακολουθήσει ένας καταιγισμός αλληλοκατηγοριών για το ποιος έφαγε και πόσα. Πριν τρία χρόνια όλοι, τραπεζίτες, χρηματιστές, μέλη διοικητικών συμβουλίων, μεγαλομέτοχοι, πολιτικοί, ανώτεροι κρατικοί λειτουργοί, είχαν γιορτές και πανηγύρια. Τώρα όμως το πάρτι τελείωσε και ο καυγάς για το ποιος ευθύνεται για τα σκάνδαλα αγρίεψε, οι αλληλοκατηγορίες άρχισαν να γίνονται σοβαρές απειλές.

Η διάθεση μετοχών με «ιδιωτική τοποθέτηση» έγινε συνώνυμο του γρήγορου πλουτισμού το καλοκαίρι του '99 με την εισαγωγή της μετοχής της εταιρείας Λούης στο χρηματιστήριο. Μέσα σε μια μέρα η μετοχή απο τα 40 σεντ εκτοξεύθηκε στις £3 λίρες. Εκείνοι που «έκαναν την μπάζα» τους ήταν τα ανώτερα στελέχη της εταιρείας, οι μεγαλοεπενδυτές με τα μεγάλα πακέτα μετοχών και τις διασυνδέσεις τους και στην συνέχεια πήραν τα «δωράκια» τους ο ΔΗΣΥ, το ΔΗΚΟ, η αρχιεπισκοπή και διάφορα «σημαίνοντα» πρόσωπα της πολιτικής και οικονομικής ζωής.

Ήταν τότε που ξεκίνησε η χρηματιστηριακή φούσκα και ο ξέφρενος χορός των «επενδύσεων». Σύμφωνα με ερευνά του cyprus college, την περίοδο 1999-2000 οι 3 στις 4 εταιρείες που μπήκαν στο Χακ ήταν υπερτιμημένες. Αυτό το κλίμα το εκμεταλλεύτηκαν οι τραπεζίτες, οι χρηματιστές και οι διάφορες εταιρείες.

Απο την πλευρά της η κυβέρνηση, με τις ευλογίες της βουλής, ενίσχυσε παρά πέρα το κλίμα κερδοσκοπίας προσφέροντας φοροαπαλλαγές στους βιομηχάνους και στους τραπεζίτες, «κίνητρα» και επιδοτήσεις για τις επιχειρήσεις. Τα κόμματα και τα ΜΜΕ με τη σειρά τους καλλιέργησαν την αντίληψη οτι το χρηματιστήριο είναι ο χώρος όπου ο «καθένας μπορεί να γίνει πλούσιος φτάνει να παίζει έξυπνα».

Ένα σύστημα απάτης

Σήμερα το ερώτημα πού πλανάται στο μυαλό του καθενός, είναι αν στο τέλος αυτή της ιστορίας κάποιοι θα λογοδοτήσουν για αυτή την μεγάλη απάτη. Γιατί το όλοι φταίνε είναι η καλύτερη συνταγή για να μην πληρώσει κανείς.

Την περίοδο 1999-2001 γύρω στα 467 εκατομμύρια λίρες φυγαδεύτηκαν νόμιμα στο εξωτερικό σαν «επενδύσεις» και προέρχονταν απο το χρηματιστήριο. Κάτι που όμως όλοι θεωρούν φοβερά δύσκολο να συνδεθεί με τις πράξεις καταδολίευσης στο Χακ. Αντίθετα η κυβέρνηση έχει προχωρήσει στην θέσπιση νομοθεσίας που φοροαπαλλάσει όλα αυτά τα κεφάλαια (φορολογία μόνο με 5%), προκειμένου να «πείσει» τους διάφορους να επαναπατρίσουν αυτά τα κεφάλαια. Αντί να πληρώσουν για την κλοπή στο τέλος επιβραβεύονται.

Εκείνο που στην καλύτερη περίπτωση μπορεί κάποιος να αναμένει είναι η τσιμπίδα του νόμου να πιάσει ίσως μεμονωμένα άτομα χωρίς αυτό να σημαίνει οτι, πρώτον θα αποδειχθεί και η ένοχη τους και δεύτερον οτι στη συνέχεια θα καταδικασθούν. Κι ο λόγος; γιατί πρόκειται για απατεώνες που είναι μέλη μιας πάμπλουτης ελίτ της κοινωνίας, στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους με συμφέροντα, που τρώνε και πίνουνε στα ίδια τραπέζια με άλλους οικονομικούς παράγοντες του τόπου, με πολιτικούς, με δικαστές, με ανώτερους κρατικούς υπαλλήλους και αρχιερείς. Κατέχουν οι ίδιοι μεγάλη περιουσία, είναι σύμβουλοι σε μεγάλες επιχειρήσεις και οργανισμούς και θεωρούνται αξιοπρεπή μέλη της κοινωνίας με έντονη «εθνική» και «φιλανθρωπική» δράση.

Με λίγα λόγια ποιος απο όλους αυτούς θα ήθελε ή θα τολμούσε να βγάλει το μάτι του άλλου; Οι νόμοι έχουν τα απαραίτητα παραθυράκια για τα μέλη της άρχουσας τάξης και των υπηρετών της.

Μέσα στον καπιταλισμό η πραγματική εξουσία και ο πλούτος της κοινωνίας βρίσκονται στα χέρια μιας χούφτας κερδοσκόπων, τραπεζιτών και βιομηχάνων, που έχουν την οικονομική δύναμη να επιβάλλουν τις επιλογές τους στην κοινωνία, θυσιάζοντας τις ανάγκες των εργαζόμενων στο τυφλό κυνήγι του κέρδους. Αυτό το σύστημα τους είναι που χρειάζεται να ανατρέψουμε.

Πέτρος Μιχαήλ

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Με οργάνωση και αγώνα σώζονται οι θέσεις εργασίας

Οι Κυπριακές Αερογραμμές προχωρούν στην εφαρμογή του «σχεδίου δράσης» και στις απολύσεις 80 εργαζομένων την ίδια ώρα που έχουν ανοίξει «διάλογο» με τις ηγεσίες των συντεχνιών. Από τη 1η Νοεμβρίου απέσυραν δύο αεροσκάφη και δεν ανανέωσαν τα συμβόλαια 54 εκτάκτων υπαλλήλων. Απολύουν σαν πλεονάζων 14 πιλότους ή τους ζητούν να αποχωρήσουν από μόνοι τους με άδεια χωρίς απολαβές.

Για τα προβλήματα στις Κυπριακές Αερογραμμές δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Ευθύνεται η εταιρεία, το Διοικητικό Συμβούλιο και η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί από τις λανθασμένες αγορές αεροπλάνων ή από τις ζημιογόνες πωλήσεις αεροπλάνων. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί και για την δημιουργία της θυγατρικής εταιρείας Hellas Jet. Ενώ ακόμα εξακολουθούν να διατηρούν ασύμφορα δρομολόγια για πολιτικές σκοπιμότητες, όπως καταγγέλλει η συντεχνία των Πιλότων. Αντί να ζητήσουν από αυτούς που έφαγαν τα εκατομμύρια να πληρώσουν για όσα έκαναν ζητούν από τους εργαζόμενους να πληρώσουν τη νύφη.

Οχι υποχωρήσεις

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ενώ αρχικά διαβεβαίωνα πως δεν θα δεχτούν να θυματοποιηθεί κανένας εργαζόμενος, ούτε την κατάργηση κεκτημένων δικαιωμάτων, ήδη μιλούν για: «θυσίες και την αποδοχή μέτρων που τείνουν να βελτιώσουν τις ζημιογόνες δραστηριότητες».Οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να υπερασπιστούν τις δουλείες των εργαζομένων τελικά μπήκαν στα παζάρια για το πόσοι και πώς θα φύγουν και παζαρεύουν για τις αποζημιώσεις. Αυτή η πολιτική που λεει κάνουμε θυσίες για να αποφύγουμε τα χειρότερα, όπου την εφάρμοσαν οι συντεχνίες οδήγησε ακριβώς στα χειρότερα Πρόσφατο παράδειγμα οι εργαζόμενοι στις Βάσεις όπου από 3.000 που ήταν αρχικά σήμερα εργάζονται μόνο μερικές δεκάδες. Η ανοχή, οι υποχωρήσεις και οι θυσίες θα φέρουν τα χειρότερα για τους εργαζόμενους στις Κυπριακές Αερογραμμές. Ήδη μέλη του Συμβουλίου και ανώτερα διευθυντικά στελέχη σχεδιάζουν και οργανώνουν την απόλυση άλλων 300 με 400 εργαζομένων παραχωρώντας τις υπηρεσίες τους σε οργανισμούς έξω από την εταιρία, όπως για παράδειγμα τους εργαζόμενους στο λογιστήριο και το τμήμα των εισιτηρίων όπου σχεδιάζει να τα δώσει έξω. Παρόμοια «σχέδια δράσης» εφάρμοσαν και άλλες εταιρίες όπως η Alitalia με μαζικές απολύσεις χωρίς όμως η εταιρία να ξεφύγει από την κρίση.

Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές δεν χρειάζονται κανένα διάλογο και καμία ανοχή με αυτούς που απειλούν τις δουλείες και τα μεροκάματα των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές από τους πιλότους, τους μηχανικούς τους γραφείς και τις καθαρίστριες μόνο ένα σχέδιο δράσης χρειάζονται. Ένα σχέδιο δράσης και αγώνα ενάντια στα σχέδια και τις επιβουλές της εταιρίας. Ένα σχέδιο ενότητας και αγώνα..

Τις δουλείες και τα κεκτημένα που κερδίθηκαν με αγώνες μόνο με αγώνες μπορούν να τις υπερασπιστούν. Κεκτημένο είναι μόνο ότι υπερασπιζόμαστε. Αυτό μπορούν να το πετύχουν μόνο με την ενότητα και γι' αυτό πρέπει να σπρώξουν τις ηγεσίες των συντεχνιών ώστε να έχουν μία κοινή στάση και δράση. Αντί η κάθε ηγεσία να μπαίνει χωριστά στα δωμάτια του ΔΣ και να παζαρεύει τις δουλείες των εργαζομένων, καλύτερα θα ήταν να βρεθούν όλες μαζί και να καταστρώσουν το σχέδιο δράσης και αγώνα με απεργίες και κινητοποιήσεις για να υπερασπιστούν τις δουλείες και τα μεροκάματα των εργαζομένων. Όπου οι ηγεσίες αρνούνται να προχωρήσουν σ' αυτό το αγώνα είναι ώρα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν πρωτοβουλίες, να οργανώσουν συγκεντρώσεις για να αποφασίσουν πως θα αντιδράσουν δυναμικά για να σώσουν τις δουλείες τους.

Η λογική του δεν υπάρχουν λεφτά και η εταιρεία θα κλείσει είναι σκέτος εκβιασμός και δεν πρέπει να περάσει. Λεφτά υπήρχαν και υπάρχουν απλώς προτιμούν να τα δίνουν εκεί που θέλουν οι ίδιοι, η κυβέρνηση και η διοίκηση της εταιρείας. Προτιμούν να χαρίζουν εκατομμύρια σε φοροαπαλλαγές στους κερδοσκόπους που φυγάδευαν για χρόνια τα αδήλωτα κέρδη τους αντί να στηρίξουν τους εργαζόμενους στις Κυπριακές Αερογραμμές.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οχι αύξηση του Ορίου Σύνταξης

Η Κυβέρνηση θέλει με το σχέδιο της για το ασφαλιστικό και τις συντάξεις να αυξήσει το όριο σύνταξης των εργαζομένων στο δημόσιο και ημικρατικό στα 63 και στον ιδιωτικό τομέα στα 67. Η Κυβέρνηση Βρήκε ακόμα ένα τρόπο για να καλύψει τα ελλείμματα της και να φορτώσει τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων.

Θα υπάρξει, μας λένε, «πρόβλημα βιωσιμότητας του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων και αν δεν δεχτούμε αυτά τα μέτρα μέχρι το 2020, θα καταρρεύσει το Ταμείο». Με απειλές και εκβιασμούς προσπαθούν να πετύχουν την αύξηση του ορίου σύνταξης, να βάλουν χέρι στο εφάπαξ, τις συντάξεις και να αυξήσουν τις εισφορές των εργαζομένων στο Ταμείο.

Καμία συναίνεση και ανοχή σ'αυτά τα σχέδια. Είναι διπλά σε βάρος των εργαζομένων, γιατί από την μία τους αυξάνει τα χρόνια που θα δουλεύουν και θα εισφέρουν ψιλές εισφορές στο ταμείο και από την άλλη θα φάνε τρία χρόνια λιγότερη σύνταξη. Αυτό συμφέρει διπλά την κυβέρνηση και ζημιώνει διπλά τους εργαζόμενους.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι: « η αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης, επιβάλετε από το γεγονός της αύξησης του μέσου όρου ζωής». Μ'αυτή τη λογική είναι σαν να θέλουν να τιμωρήσουν τους εργαζόμενους, επειδή καταφέρνουν να ζουν λίγα χρόνια παραπάνω από ότι οι γονείς τους. Προβλήματα έχουν τα ταμεία από τις αλχημείες των εργοδοτών και των βιομηχάνων στις εισφορές τους στο Ταμείο. Με θράσος παρανομούν και δεν πληρώνουν ή κατακρατούν τα λεφτά των εργαζομένων, ή αλλοιώνουν τα πραγματικά εισοδήματα και τις πραγματικές εισφορές των εργαζομένων στο Ταμείο.

Το Ταμείο θα είχε ήδη τιναχτεί στον αέρα αν η πρόταση του Συναγερμού περνούσε και έπαιζαν τα λεφτά του Ταμείου στο Χρηματιστήριο τάχα για να ενισχύσουν το θεσμό.

Αυτό που ζητούσαν και δεν μπορούσαν να πετύχουν για τόσα χρόνια οι σύνδεσμοι των εργοδοτών και των βιομηχάνων και η κυβέρνηση Κληρίδη, τώρα το προωθεί η Κυβέρνηση της Αλλαγής μέσα στα πλαίσια «Εθνικού Σχεδίου Δράσης για την Απασχόληση». Όλοι θυμόμαστε τον Κεραυνό τότε σαν υπουργό Εργασίας που μας παρουσίαζε αυτό το σχέδιο και τις υποσχέσεις του για μείωση της ανεργίας. Τώρα είναι φανερό στον καθένα πως με τη αύξηση του ορίου σύνταξης θα έχουμε και μεγάλη αύξηση της ανεργίας η οποία θα κτυπήσει κύρια τους νέους εργαζόμενους. Αυτό το σχέδιο είναι το ίδιο με τα σχέδια του Σρεντερ στην Γερμανία , του Μπερλουσκόνι στην Ιταλία και του Σημίτη στην Ελλάδα.

Σε όλες τις χώρες όμως ξεσήκωσε τους εργαζόμενους. Στην Γερμανία προκάλεσε τις μαζικές «διαδηλώσεις της Δευτέρας» και τα μαζικά συλλαλητήρια. Στην Ελλάδα είδαμε τις μαζικότερες διαδηλώσεις και συλλαλητήρια και αυτή η σύγκρουση του Σημίτη με τους εργαζόμενους του κόστισε τις εκλογές. Τα ίδια είδαμε και στην Ιταλία και στη Γαλλία τα προηγούμενα χρόνια. Σ'όλη την Ευρώπη οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα αντιστέκονται με μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις.

Δυστυχώς όμως στην Κύπρο, σ'αυτή την επίθεση η κυβέρνηση, βρήκε σύμμαχο τις ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ οι οποίες εδώ και μερικά χρόνια έχουν σαν αίτημα τους την αύξηση του ορίου σύνταξης στα 63. Είναι πρωτοφανές συνδικάτα να ζητούν την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης. Οι ηγεσίες της ΣΕΚ και της

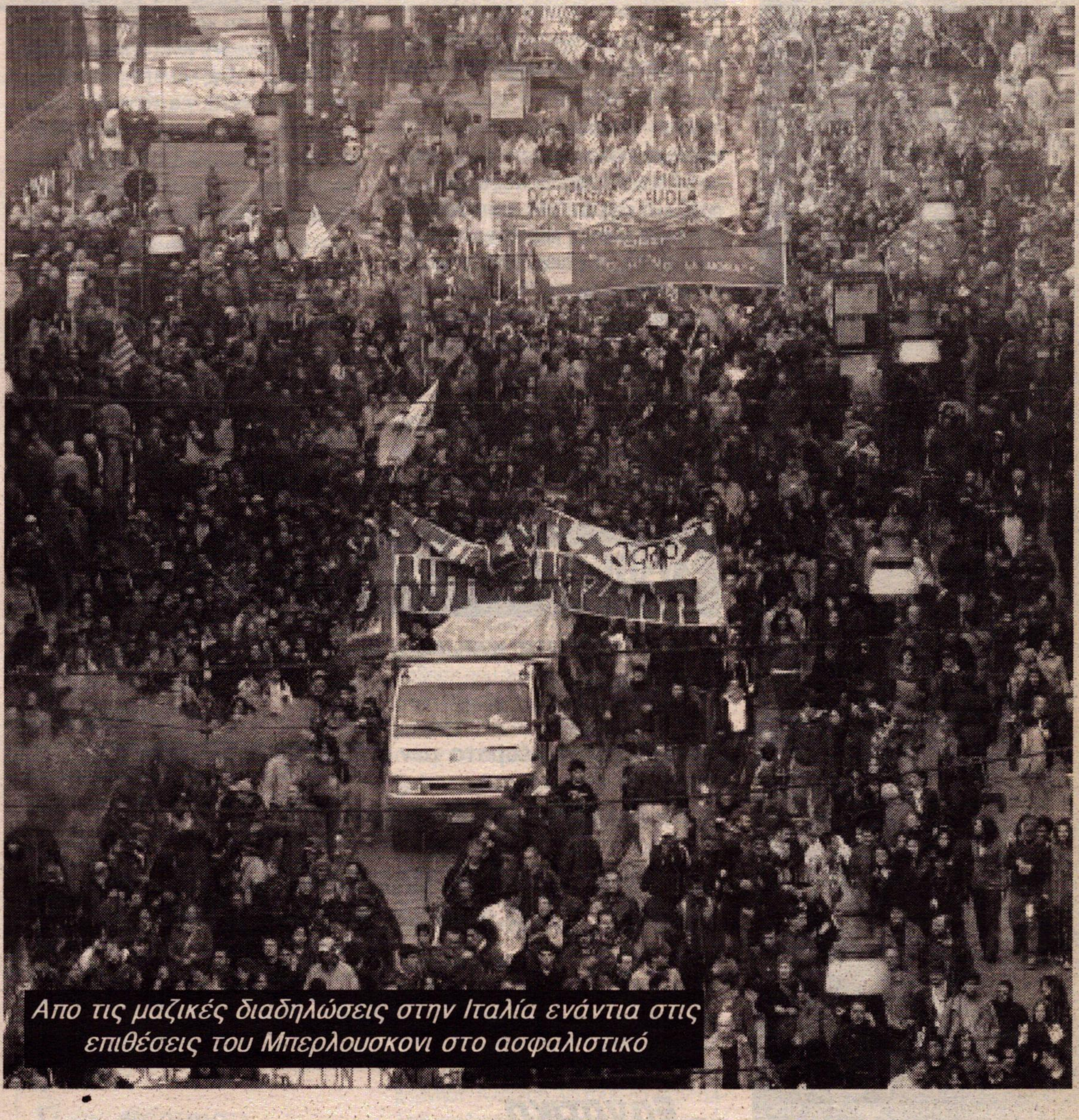

Απο τις μαζικές διαδηλώσεις στην Ιταλία ενάντια στις επιθέσεις του Μπερλουσκονι στο ασφαλιστικό

ΠΑΣΥΔΥ εκμεταλλεύονται την συγκυρία και κάνουν παζάρια συνδέοντας το όριο αφυπηρέτησης με τις μισθολογικές αυξήσεις.

Η ΠΕΟ ενώ την μία δηλώνει ότι διαφωνεί στην αύξηση του ορίου, την ίδια ώρα ο Φελλάς εκφράζοντας την θέση της ΠΕΟ, δηλώνει πως: «αν τελικά υιοθετηθεί από την Κυβέρνηση και την ΠΑΣΥΔΥ θα πρέπει να ακολουθήσουν οι ημικρατικοί οργανισμοί». Τα ελλείμματα που παρουσιάζει το Ταμείο Ανεργίας μπορούν να καλυφτούν αν η Κυβέρνηση κυνηγήσει τα αφεντικά που παρανομούν σε βάρος του Ταμείου και αν φορολογήσει του πλούσιους και την Εκκλησία. Τον δρόμο για να κρατήσουμε το όριο σύνταξης, αλλά και να το μειώσουμε όπως για παράδειγμα για τα ανθυγιεινά και βαρετά επαγγέλματα, για να σώσουμε τις συντάξεις μας και τις δουλείες μας, τον δείχνουν οι μαζικοί αγώνες και οι απεργίες των εργαζομένων σε ολόκληρη την Ευρώπη. Αυτό το Ευρωπαϊκό κεκτημένο είναι που πρέπει να ακολουθήσουμε και όχι αυτά που προσπαθούν να μας επιβάλουν η κυβέρνηση και οι εργοδότες.

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικη μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Διδώ Σωτηρίου

Πώς από τα "Ματωμένα χώματα" ξεπήδησαν "Τα παιδιά του Σπάρτακου"

Τα βιώματα μιας ολόκληρης γενιάς που σημαδεύτηκε από την Μικρασιατική Καταστροφή, την Κατοχή, την Αντίσταση, τις διώξεις του Εμφυλίου, μας άφησε μέσα από το έργο της η Διδώ Σωτηρίου που πέθανε στα 95 της χρόνια την Πέμπτη 23 Σεπτεμβρίου. Γεννήθηκε το 1909 στο Αϊδίνι της Μικράς Ασίας. Η Μικρασιατική Καταστροφή, την έφερε στον Πειραιά, όπου σπούδασε γαλλική φιλολογία και ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφία.

Οι πρόσφυγες από τη Μικρά Ασία που ήρθαν κατά χιλιάδες το 1922 ήταν οι "Αλβανοί" της εποχής. Ολόκληρες οικογένειες έφταναν εξαθλιωμένες στις πόλεις της Ελλάδας κουβαλώντας λίγα υπάρχοντα αλλά πολλές εμπειρίες. Εστησαν τις παραγκουπόλεις τους γύρω από τα αστικά κέντρα και χρησιμοποιήθηκαν ως φτηνό εργατικό δυναμικό. Σύμφωνα με το ελληνικό κράτος ήταν "Τουρκόσποροι". Δεν είχε σημασία που η Μικρασιατική Εκστρατεία είχε γίνει με πρόσχημα την "απελευθέρωση" αυτών των "ελλήνων αδελφών", ο ελληνικός καπιταλισμός είχε ανάγκη τα σπασμένα τους μεροκάματα για να ανασυγκροτηθεί.

Μέσα σε μια δεκαετία όμως, οι παραγκουπόλεις είχαν γίνει εργατουπόλεις. Οι πρόσφυγες είχαν γίνει οργανικό κομμάτι της εργατικής τάξης της Ελλάδας που έκανε τα πρώτα της βήματα. Και μαζί γίνονταν πρωτοπόρο κομμάτι της Αριστεράς και των συνδικάτων. Η Μικρασιατική εκστρατεία είχε και από διαφορετική κατεύθυνση παίξει ρόλο στην ανάπτυξη του ΚΚΕ. Στις γραμμές των στρατιωτών που πολεμούσαν στήθηκαν οι πρώτοι επαναστατικοί πυρήνες, οι πρώτες αντιπολεμικές πρωτοβουλίες στην ιστορία της εργατικής τάξης στην Ελλάδα. Εχοντας μια ξεκάθαρη αντίληψη για τα συμφέροντα που οδήγησαν στον πόλεμο, για τον ιμπεριαλισμό και για το ρόλο της ελληνικής άρχουσας τάξης, το ΚΚΕ, καταφέρνει να στρατολογεί και από τους φαντάρους και από τους πρόσφυγες. Είναι οι άνθρωποι που έζησαν από πρώτο χέρι τι σημαίνει πόλεμος, και την ίδια στιγμή εμπνέονταν από τη Ρώσικη Επανάσταση.

Πρόσφυγες

Οι πρόσφυγες συμμετέχουν σε όλη την πορεία κλιμάκωσης των αγώνων της εργατικής τάξης στη δεκαετία του '30 και έτσι στην πλειοψηφία τους εντάσσονται στην Αντίσταση και στο ΕΑΜ. Οι προσφυγογειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά από τη Νέα Ιωνία ως την Κοκκινιά ήταν αναπόσπαστο κομμάτι από τις περιοχές που ονομάζονταν "κόκκινο στεφάνι" του ΕΑΜ.

Ο κόσμος αυτός είναι οι ήρωες των βιβλίων της Διδώς Σωτηρίου. Ο κόσμος που γίνεται θύμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου στην Τουρκία (Ματωμένα Χώματα), έρχεται πρόσφυγας στην Ελλάδα για να εισπράξει εκμετάλλευση και ρατσισμό (Οι νεκροί περιμένουν), γίνεται κομμάτι της εργατικής τάξης και αποκτάει δύναμη, οργανώνεται για να αλλάξει την κοινωνία, φτάνει στην επανάσταση το 1944 και τελικά χάνει για να ακολουθήσουν τα "πέτρινα χρόνια" της δεκαετίας του '50 (Εντολή).

Η ζωή της Σωτηρίου βαδίζει κι αυτή σ' αυτήν την πορεία. Από προσφυγοπούλα, κομμάτι της πρωτοπορίας τη δεκαετία του '30, όταν γράφει σε γυναικείο περιοδικό, κάνει "γυμνισμό και καβαλάει μοτοσυκλέτα", όπως αναφέρουν οι βιογραφίες της, και μετά ολοκληρωτική στράτευση στην Αριστερά, αρχισυντάκτρια στο Ριζοσπάστη, στέλεχος της Αντίστασης. Ηταν αδερφή της Ελλης Παππά, της συντρόφου του αργότερα εκτελεσμένου Νίκου Μπελογιάννη. Η Διδώ Σωτηρίου διαγράφτηκε από το ΚΚΕ το 1949, ποτέ όμως δεν εγκατέλειψε την Αριστερά. Σε συνέντευξή της στα ΝΕΑ το '94 θυμάται πως "Η στράτευση για μένα ήταν χρέος. Θεωρούσα τιμή μου τη στράτευση, έτσι που να μη σκέφτομαι την προσωπική μου ευτυχία".

Εμπειρίες

Το πρώτο της βιβλίο "Οι νεκροί περιμένουν" εκδίδεται το 1959, όταν είναι ήδη 50 ετών. Πολλοί από αυτούς που στρατεύτηκαν στην Αριστερά τις δεκαετίες του '30 και του '40, στράφηκαν στη λογοτεχνία για να διοχετεύσουν εκεί την ενεργητικότητα και τις εμπειρίες τους όταν το κίνημα είχε πλέον ηττηθεί. Τα "Ματωμένα χώματα" που κυκλοφόρησαν το 1962 είναι η πιο γνήσια περιγραφή της κοινής συνύπαρξης Ελλήνων και Τούρκων στη Μικρά Ασία που πέφτουν και οι δύο θύματα του ελληνικού εθνικισμού και του πολέμου. Δεν υπάρχει αντιπαράθεση Ελλήνων και Τούρκων στο βιβλίο της Διδώς Σωτηρίου, αλλά αντιπαράθεση των απλών ανθρώπων με τις επιλογές των ισχυρών.

Σε λίγες μέρες από τις εκδόσεις Κέδρος θα κυκλοφορήσει μια συλλογή με τίτλο "Τυχαίο συναπάντημα και άλλες ιστορίες", στο οποίο περιέχονται αδημοσίευτα διηγήματα και άλλα κείμενα που σώθηκαν από τα αλλεπάλληλα κυνηγητά του κράτους. Ανάμεσά τους ένα διήγημα που δεν πρόλαβε ποτέ να γίνει μυθιστόρημα με τίτλο "Τα παιδιά του Σπάρτακου", με θέμα τους αγώνες των σηροτρόφων στο Σουφλί, όπως της τα αφηγήθηκαν θρακιώτισσες πολιτικές κρατούμενες στις φυλακές Αβέρωφ.

Τα έργα της Διδώς Σωτηρίου δεν είναι απλά μια πολύτιμη προσφορά στην ελληνική λογοτεχνία και ιστορία. Είναι μια κληρονομιά που θα θυμίζει ότι οι απλοί άνθρωποι στις κρίσιμες στιγμές μπήκαν μπροστά για να παλέψουν για την ελευθερία, τα δικαιώματα, την ειρήνη. Οι ισχυροί και οι πλούσιοι έφερναν και φέρνουν την εξαθλίωση, το μίσος και τις σφαγές.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

10/11: Τα αποτελέσματα των αμερικάνικων εκλογών

17/11: Φαλούτζια: το νέο Στάλινγκραντ

24/11: Αντίσταση στα προγράμματα σύγκλισης για ένταξη στην Ευροζώνη - ποιοι οι σύμμαχοι και ποιοί οι εχθροί μας.

1/12: Κίνημα επαναπροσέγγισης ενάντια στα ψυχροπολεμικά παιχνίδια και τις απειλές του βέτο.

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Τηλ. 22 - 349959

e-mail: wd@workersdemocracy.net

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τα ματωμένα Χριστούγεννα του 1963

Που οδήγησε το προηγούμενο «σχέδιο Ανάν»

Οι υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν κατηγορούν όλους όσους ψήφισαν όχι στο δημοψήφισμα σαν εθνικιστές. Η προσπάθεια να εμφανιστούν από τη μία οι υποστηρικτές του όχι σαν εθνικιστές και από την άλλη σαν διεθνιστές και υποστηρικτές της ειρήνης και της επανένωσης του νησιού όσοι ψήφισαν ναι είναι αδιέξοδη.

Δεν μπορεί να εξηγήσει πώς ο Αναστασιάδης, ο μεγαλύτερος υποστηρικτής του Γριβισμού και των S-300, που έχει στο κόμμα του πολλούς από αυτούς που ήταν ξεφωνημένοι υποστηρικτές του συνθήματος «καλός τούρκος ο νεκρός τούρκος», εμφανίζονται σαν οπαδοί της ειρήνης και της επαναπροσέγγισης.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Παπαδόπουλος και οι πολιτικές ηγεσίες είπαν όχι γιατί ήθελαν ένα σχέδιο που να ανταποκρίνεται περισσότερο στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Ένα μεγάλο μέρος του κόσμου όμως, των απλών ανθρώπων που ψήφισαν όχι το έκαναν όχι γιατί ήθελαν περισσότερα για την ελληνική πλευρά αλλά γιατί δεν είχαν καμιά εμπιστοσύνη ότι αυτό το σχέδιο θα έφερνε την ειρήνη στη Κύπρο. Ανησυχούσαν γιατί καταλάβαιναν ότι αυτό το σχέδιο έγινε για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των αμερικανοβρετανών και είχε τόσες ασάφειες που εύκολα θα μπορούσε να οδηγήσει ξανά σε επανάληψη του παρελθόντος, σε νέους πολέμους και καταστροφές όπως το ΄63 και το ΄74. Αυτό δεν ήταν μια μεταφυσική ανησυχία αλλά κάτι που στηριζόταν τόσο στην εμπειρία του παρελθόντος όσο και στο ίδιο το περιεχόμενο του σχεδίου αλλά και στην επιμονή των ιμπεριαλιστών να το επιβάλουν με το έτσι θέλω.

Μπορεί να έχουν περάσει 40 χρόνια από τότε που εφαρμόστηκε το προηγούμενο «σχέδιο Ανάν» στη Κύπρο, οι συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου αλλά οι συνέπειες του είναι ακόμη εκεί και δεν είναι εύκολο να ξεχάσει ο κόσμος. Εξάλλου όλοι γνωρίζουν ποια ήταν η κατάληξη παρόμοιων σχεδίων σαν το Ανάν που εφαρμόστηκαν στη Βοσνία, το Κόσσοβο, την Παλαιστίνη και αλλού.

Όσοι νομίζουν ότι οι άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών «έμαθαν από τα λάθη του παρελθόντος» και δεν επαναλάβουν τέτοιες σφαγές και εγκλήματα έχουν λάθος. Δεν χρειάζεται παρά να δούμε πώς αντιδρούν σήμερα σε μικρά γεγονότα, όπως η επίδειξη ταυτότητας για να πάς στην άλλη πλευρά, ή η παρουσία τουρκοκυπρίων σαν παρατηρητών στην Ε.Ε. ή μια θρησκευτική τελετή στην άλλη πλευρά για να δει τι πραγματικά έχουν στο μυαλό τους.

Ποια μπορεί να είναι η τύχη μια τέτοιας συμφωνίας και μιας τέτοιας αντιμετώπισης φαίνεται πολύ καθαρά όταν δούμε τι έγινε την προηγούμενη φορά που κατέληξαν σε συμφωνημένη διευθέτηση του κυπριακού.

Το 1963

Τρία χρόνια μετά την υπογραφή της συμφωνίας της Ζυρίχης, οδηγηθήκαμε στην πρώτη ανοιχτή πολεμική σύγκρουση ανάμεσα σε ελληνοκυπρίους και τουρκοκυπρίους. Και οι δύο πλευρές έβλεπαν την συμφωνία της Ζυρίχης σαν ένα ενδιάμεσο σταθμό για την επίτευξη των στόχων τους.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η τουρκική άρχουσα τάξη σχεδίαζε τις εξελίξεις του '63 και είχε τα δικά της σχέδια για να δημιουργήσει δική της αυτόνομη διοίκηση στο νησί. Όμως οι συγκρούσεις στο νησί, που άρχισαν στις 21 του Δεκέμβρη, δεν ήρθαν σαν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν το αποκορύφωμα ενός έντονου πολιτικού και οικονομικού ανταγωνισμού που υπήρχε ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυο κοινοτήτων και που τα τρία πρώτα χρόνια της δικοινοτικής δημοκρατίας, είχε πάρει έντονες διαστάσεις.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη έβλεπε την συμφωνία Ζυρίχης ως τον ενδιάμεσο σταθμό για την Ένωση με την Ελλάδα. Προσπάθησε να χρησιμοποιήσει την οικονομική υπεροχή που είχε και το κράτος που ουσιαστικά έλεγχε για να εμποδίσει την τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη να αναπτυχθεί και να γίνει ανταγωνιστής της. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοχτητης ακινήτων δεν πουλούσε ούτε νοίκιαζε σπίτια και υποστατικά σε τουρκοκύπριους. Οι ελληνικές επιχειρήσεις, όπως οι τράπεζες δεν προσλάμβαναν ούτε σαν υπαλλήλους τους τουρκοκυπριους. Οι κρατικές υπηρεσίες κωλυσιεργούσαν στην εξυπηρέτηση τους ενώ το υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας αρνιόταν ακόμα και να τους δώσει άδεια να κάνουν δικές τους επιχειρήσεις. Για να πάρουν τέτοια άδεια οι τουρκοκύπριοι συνήθως αναγκάζονταν να βάλουν ελληνοκύπριο συνεταίρο.

Η ίδια η κυβέρνηση αρνήθηκε να προσλάβει τουρκοκύπριους δημόσιους υπαλλήλους σε αναλογία 70% με 30% όπως πρόβλεπε το Σύνταγμα. Όταν μάλιστα τον Μάιο του 1961 οι τουρκοκύπριοι αρνήθηκαν να ψηφίσουν τρίμηνη ανανέωση της ισχύουσας φορολογικής νομοθεσίας, ζητώντας εφαρμογή αυτής της αναλογίας, ο Μακάριος έδωσε εντολή στις εφορείες να εξακολουθήσουν να εισπράττουν τους φόρους παραβιάζοντας το Σύνταγμα που υπόγραψε μόλις ένα χρόνο πριν.

Αυτό βέβαια δεν έγινε τυχαία, και ούτε αφορούσε ένα μεμονωμένο περιστατικο. Ήθελαν να δημιουργήσουν ένα προηγούμενο για να μπορούν να αλλάξουν και άλλες πρόνοιες του Συντάγματος και των συμφωνιών της Ζυρίχης. Η εφημερίδα "Μαχη" του Σαμψών σχολιάζοντας την απόφαση του Μακάριου, ομολογούσε στις 6 του Απρίλη του 61, αυτές ακριβώς τις μεθοδεύσεις της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης: *"Κατά τους πολιτικούς παρατηρητές, η καθόλου στάσης των Τούρκων παρέχει λαμπρά ευκαιρία και δημιουργεί τρόπον τινά εν προηγούμενον, βάσει του οποίου τα σημεία εκείνα του Συντάγματος, τα οποία δημιουργούν εστίας προστριβών μεταξύ των δυο συνοίκων στοιχείων, να μην εφαρμόζονται κατά γράμμα"*

Λίγο αργότερα ο Μακάριος παραβιάζοντας ξανά το Σύνταγμα αποφάσιζε να μην εφαρμόσει την πρόβλεψη για δημιουργία χωριστών τουρκοκυπριακών δήμων στις πέντε μεγάλες πολεις. Δημιουργούσε άλλο ένα τετελεσμένο σε βάρος των τουρκοκυπρίων.

Τα 13 σημεία

Ο πολιτικός ανταγωνισμός αυτής της περιόδου έφτασε στο αποκορύφωμα του το φθινόπωρο του 1963, όταν ο Μακάριος προσπάθησε να τροποποιήσει το Σύνταγμα προτείνοντας στους τουρκοκύπριους 13 σημεία αλλαγής του. Από τα δεκατρία σημεία τα εφτά αποτελούσαν αφαίρεση προστατευτικών για την τουρκοκυπριακή μειοψηφία διατάξεων, όπως το δικαίωμα βέτο του αντιπροέδρου, ενώ τα άλλα έξη ήταν ανώδυνες παραχωρήσεις. Οι τουρκοκύπριοι αρνήθηκαν να δεχτούν αυτές τις τροποποιήσεις.

Ο Μακάριος όμως ήταν αποφασισμένος να επιβάλει και αυτές τις αλλαγες. Όπως ομολογεί σε επιστολή που έστειλε λίγο πριν υποβάλει τα δεκατρία σημεία, στον Ν.Κρανιδιωτη, πρεσβευτή στην Αθήνα, «*η αναθεώρηση του Συντάγματος αποτελεί εθνικήν επιταγήν*" και ότι *"σε περίπτωση που η Τουρκική πλευρά θα απέκρουε τις διαπραγματεύσεις, ή σε περίπτωση που οι διαπραγματεύσεις θα αποτύγχαναν, η Κυβέρνηση θα επροχώρει εις την ληψιν άλλων μέτρων προς επιτευξιν του σκοπού της αναθεωρήσεως*».

Η προσπάθεια αλλαγής του Συντάγματος ήταν μέρος ενός γενικότερου σχεδίου της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και της πολιτικής ηγεσίας για απαλλαγή από τις συμφωνίες της Ζυρίχης ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την πλήρη κυριαρχία της Ελληνοκυπριακής αστικής τάξης στην Κυπρο.

Ο αντιστράτηγος Γ.Καραγιαννης, διοικητής των Ελληνοκυπριακων δυνάμεων κατά το 1964, υποστηρίζει σε μια σειρά άρθρων του στον «Εθνικό Κήρυκα» των Αθηνών, ότι η απόφαση αυτή του Μακάριου *«αποτελούσε το πρώτο βήμα μιας σειράς προδιαγεγραμμένων διαδοχικών σταδίων. Το δεύτερο στάδιο περιελάμβανε την καταγγελία και κατάργηση της Συνθήκης Εγγυησεως. Το τρίτο την ανακίνηση του ζητήματος της αυτοδιαθέσεως και τελικά την διενέργεια δημοψηφίσματος και την ανακήρυξη της Ενωσεως.»* (Εθνικός Κήρυξ, Αθήναι, 13/6/1964)".

Οι συγκρούσεις

Ήταν σχεδόν σίγουρο ότι ένα τέτοιο σχέδιο θα οδηγούσε σε ένοπλες συγκρούσεις. Ο Μακάριος όμως προετοιμαζόταν για ένα τέτοιο ενδεχομενο. Έκανε μαζί με τον τότε υπουργό Εσωτερικών, τον Πολύκαρπο Γιωρκατζη το σχέδιο «Ακρίτας» (ήταν το ψευδώνυμο του Γιωρκατζη) που πρόβλεπε την στρατιωτική επιβολή της αλλαγής του Συντάγματος και των συμφωνιών της Ζυρίχης και την δημιουργία της «Εθνικής Οργάνωσης Κυπρίων». Μιας στρατιωτικής οργάνωσης που στελεχώνονταν κυρίως από μέλη της ΕΟΚΑ.

Τα σχέδια αυτά της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης διακηρύσσονταν σχεδόν ανοιχτά και έφταναν μέχρι τις απειλές προς τους τουρκοκύπριους: *«Αι δηλώσεις του Προέδρου Αρχιεπισκόπου Μακαριου.. δημοσιευθείσαι εις Αθηναϊκας εφημερίδας το τέλος Ιουλίου έδωσαν πλέον επισημον διακυρηξιν εις τας από πολλών μηνών ανεπισήμως διατυπωμένας απόψεις της ελληνικής ηγεσίας... Είναι προς το συμφέρον των ίδιων των τουρκοκυπρίων όπως τα αρνητικά στοιχεία των συμφωνιών αρθούν με ταξιν και συνεσιν προτού παρασύρει ταύτα ο λαίλαπας της ογκούμενης λαϊκής δυσφορίας»* (περιοδικό «Αγων» Αύγουστος '63).

Πράγματι αυτό που ακολούθησε ήταν λαίλαπα για τους τουρκοκυπριους. Τα ξημερώματα της 21ης Δεκεμβρίου του 1963, μετά από μια περίοδο έντασης των μυστικών προετοιμασιών και στις δυο πλευρές, ξέσπασαν οι συγκρούσεις.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η τουρκική άρχουσα τάξη επιδίωκε να μετακινήσει τους τουρκοκύπριους σε περιοχές με ομοιογενή τούρκικο πληθυσμό. Όμως ήταν η πολιτική της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης που έσπρωξε τους τουρκοκυπρίους να ακολουθήσουν τις επιλογές της ηγεσίας τους.

Σχέδια λύσης

Η ουσία δεν είναι στις διατάξεις και στις πρόνοιες ενός σχεδίου αλλά στην θέληση και στην διάθεση των δυο πλευρών. Δυστυχώς όμως δεν φαίνεται να υπάρχει μια πολιτική δύναμη που να βάζει τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων πάνω από τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων και να κάνει βέβαιο ότι δεν θα οδηγηθούμε σε ένα νέο '63 ή ένα νέο '74. Ούτε το πρόσφατο, ούτε το μακρινό παρελθόν αυτών των κομμάτων δίνει τέτοιες εγγυήσεις.

Σε όλη αυτή τη πορεία που οδήγησε στις συγκρούσεις και στον πόλεμο του 1963-64 δεν ήταν μόνο οι δεξιοί πολιτικοί που πρωτοστάτησαν αλλά και άλλοι που θεωρούνται προοδευτικοί όπως ο Λυσσαριδης και άλλα στελέχη της σημερινής ΕΔΕΚ που είχαν δική τους ένοπλη ομάδα, και δικό τους καπετανατο.

Το ΑΚΕΛ σήμερα καταδικάζει την προσπάθεια του Μακάριου να τροποποιήσει το Σύνταγμα χωρίς την θέληση των τουρκοκυπρίων αλλά τότε, την εποχή που συνέβαιναν αυτά τα γεγονότα υποστήριξε τελείως και τον Μακάριο και τα πρωτοπαλίκαρα του. Υποστήριξε τα σχέδια τους για τροποποποιηση του Συντάγματος και την προσπάθεια τους να προωθήσουν τα σχέδια τους για «Αυτοδιάθεση - Ένωση». Αν υπήρχε κάποια κριτική που έκανε τότε το ΑΚΕΛ στην δεξιά και την κυβέρνηση του Μακάριου ήταν γιατί δεν του έδιναν την δυνατότητα να πάρει και αυτό μέρος στις εξελιξεις. Η «Χαραυγή» της εποχής είναι γεμάτη με καλέσματα για «εθνική ενότητα» και «εθνική συσπείρωση όλων των ελλήνων ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε πολιτικές, ιδεολογικές και άλλες διαφορές». Δεν υπάρχει όμως ούτε μια καταγγελία της κυβέρνησης ή των ενόπλων ομάδων για τα εγκλήματα τους σε βάρος των τουρκοκυπρίων.

Στο ίδιο μοτίβο κινείται και σήμερα το ΑΚΕΛ. Ενάμιση χρόνο μετά το άνοιγμα των συνόρων και ο Χριστόφιας δεν έχει επισκεφτεί το βορρά για να μην δείξει ταυτότητα κάτι που θεωρείται σαν αναγνώριση του «ψευδοκράτους». Επέλεξε και στηρίζει τον Τάσσο για πρόεδρο, το τότε δεξί χέρι του Γιωρκάτζη, που και σήμερα δηλώνει ότι θέλει αλλαγές για να γίνει το σχέδιο Αναν «λειτουργικό και βιώσιμο». Αν δεν τις πετύχει τώρα ποιός εγγυάται ότι αυτός αλλά και η υπόλοιπη άρχουσα τάξη δεν θα τις επιδιώξουν στο μέλλον όπως έκανε ο Μακάριος και να οδηγήσουν ξανά σε νέες συγκρούσεις;

Η ελπίδα για ένα ειρηνικό μέλλον στο νησί δεν βρίσκεται σε αυτούς που δημιούργησαν το πρόβλημα, τις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών και τις μεγάλες δυνάμεις που επεμβαίνουν για να εξασφαλίσουν τα δικά τους συμφέροντα. Αυτοί δεν μπορούν με κανένα τρόπο να εξασφαλίσουν μια «δίκαιη, ειρηνική και βιώσιμη λύση στο Κυπριακό». Η ελπίδα βρίσκεται στους ίδιους τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών, στο κτίσιμο ενός κινήματος για ειλικρινή επαναπροσέγγιση χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Που να αναγνωρίζει ότι ο πραγματικός εχθρός δεν είναι οι απλοί άνθρωποι της άλλης πλευράς αλλά η άρχουσες τάξεις και των δύο πλευρών και οι άλλοι ιμπεριαλιστές που ρίχνουν λάδι στη φωτιά.

Το εκπληκτικό κύμα συμφιλίωσης και φιλειρηνικής διάθεσης που εμφανίστηκε μετά το άνοιγμα το συνόρων στις 23 του Απρίλη και κυρίως γεγονότα όπως το συλλαλητήριο στη Μόρφου μετά την βομβιστική επίθεση στον Άγιο Μάμα έδειξαν ότι ένα τέτοιο κίνημα δεν είναι μόνο αναγκαίο αλλά και εφικτό.

εργατική δημοκρατία

Αποκαλύπτεται η φρίκη: 100.000 νεκροί στο Ιράκ

Η έρευνα που δημοσίευσε το βρετανικό ιατρικό περιοδικό "Lancet" - "Νυστέρι" την Παρασκευή 29 Οκτώβρη είναι συγκλονιστική. Για πρώτη φορά υπολογίζεται με επιστημονικό τρόπο ο αριθμός των Ιρακινών που έχουν χάσει τη ζωή τους λόγω του πολέμου και της κατοχής. Οι επιστήμονες εκτιμούν σε 100 χιλιάδες τους νεκρούς από τις 20 Μάρτη 2003 μέχρι τις 20 Σεπτέμβρη 2004.

Και δηλώνουν ότι ο αριθμός είναι σίγουρα μεγαλύτερος γιατί στις 100 χιλιάδες δεν συμπεριλαμβάνονται οι νεκροί της Φαλούτζα. Ο λόγος είναι ότι στη Φαλούτζα οι νεκροί είναι τόσο πολλοί που δεν μπορούσε να γίνει τεκμηριωμένη επιστημονικά σύγκριση.

Η έρευνα έγινε σε 1000 περίπου νοικοκυριά σε ολόκληρο το Ιράκ όπου οι επιστήμονες ρώτησαν πόσους νεκρούς είχε η οικογένεια το διάστημα των 18 μηνών πριν από τον πόλεμο και πόσους μετά. Το συμπέρασμα είναι ότι υπήρξε αύξηση στη θνησιμότητα 250%. Δηλαδή λόγω του πολέμου και της κατοχής είναι 2,5 φορές πιο πιθανό να πεθάνεις στο Ιράκ.

Πριν από τον πόλεμο η κύρια αιτία θανάτου ήταν τα καρδιακά επεισόδια. Μετά, η κύρια αιτία είναι η βία. Υπεύθυνοι για την πλειοψηφία των βίαιων θανάτων είναι οι στρατοί κατοχής. Η πλειοψηφία των νεκρών από άμεση βία είναι παιδιά κάτω των 15 ετών και γυναίκες. Και οι περισσότεροι από αυτούς σκοτώθηκαν από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς. Η πιθανότητα βίαιου θανάτου είναι 5800% μεγαλύτερη με τον πόλεμο!

Το περιοδικό Lancet έρχεται να επιβεβαιώσει την εκτίμηση του δημοσιογράφου Ρόμπερτ Φισκ, για 1000 άμαχους νεκρούς Ιρακινούς κάθε βδομάδα.

Ο αμερικάνος στρατηγός Τόμι Φρανκς όταν είχε ρωτηθεί πόσοι είναι οι άμαχοι νεκροί στο Ιράκ είχε απαντήσει κυνικά "Δεν μετράμε πτώματα". Δυστυχώς γι' αυτόν κάποιοι άλλοι κατάφεραν και έκαναν τον μακάβριο υπολογισμό.

Σταματήστε τις απειλές για Βέτο

Μόνο οι τούρκοι εργαζόμενοι έχουν το δικαίωμα να αποφασίσουν για την ένταξη ή όχι της Τουρκίας στην Ε.Ε.

Η ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία παρά τους καυγάδες και τις αντιπαραθέσεις της για το ναι και το όχι στα δημοψηφίσματα, για το χρηματιστήριο και τα διάφορα άλλα που βγαίνουν καθημερινά στη φόρα μοιάζει να συμφωνεί σε ένα σημείο. «Η 17 του Δεκέμβρη είναι σημαντικό ορόσημο που πρέπει να αξιοποιήσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο», η σύνοδος δηλαδή των αρχηγών κρατών της Ε.Ε. κατά την οποία θα παραχωρηθεί ή όχι ημερομηνία έναρξης ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην Τουρκία. Σε αυτή την πρόταση συμφωνούν όλοι, από τον Τάσσο και τον Χριστόφια μέχρι τον Αναστασιάδη και τον Βασιλείου.

Το κλίμα φιλειρηνικής διάθεσης και συμφιλίωσης που εμφανίστηκε μετά το άνοιγμα των συνόρων κοντεύει να τιναχτεί στον αέρα με τις ψυχροπολεμικές επιλογές της κυβέρνησης και τις απειλές για βέτο στην ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι μετά την ένταξη της τον περασμένη Μάη στην Ε.Ε. η Κυπριακή Δημοκρατία βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση απέναντι στη Τουρκία. Οχι μόνο κρατά το βέτο στο χέρι και απειλεί την Τουρκία ότι θα το χρησιμοποιήσει αν δεν της παραχωρήσει άμεσα αυτά που ζητά, αναγνώριση, επιστροφή Αμμοχώστου, αλλά ακόμη και αν συναινέσει στην παραχώρηση ημερομηνίας θα βρίσκεται από δω και μπρος μαζί με τις άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού που θα γίνονται οι διαπραγματεύσεις με την Τουρκία και θα αποφασίζει κάθε φορά για τους όρους με τους οποίους θα πρέπει να συμμορφωθεί η Τουρκία. Σε συνεννόηση με την Ελληνική Κυβέρνηση και χωρίς τουρκοκύπριους μέσα στα πόδια της έχει ένα εξαιρετικό χαρτί που της δίνει τη δυνατότητα τα επόμενα χρόνια να διεκδικήσει με καλύτερους όρους πολλά που σήμερα φαίνονται πολύ δύσκολο να εξασφαλίσει.

Αυτή ήταν και η βασική επιδίωξη του Τάσσου με το όχι που είπε στο σχέδιο Ανάν. Αυτή είναι και η ουσία της «Ευρωπαϊκής λύσης» που ζητούν οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές. Παρά την αντίθετη τοποθέτηση τους στα δημοψηφίσματα οι πολιτικοί που υποστήριξαν το ναι συμμερίζονται πλήρως αυτή την επιδίωξη του Παπαδόπουλου. Ο Συναγερμός μάλιστα έφτασε στο σημείο να του κάνει κριτική ότι παραχώρησε εύκολα το δικαίωμα για το βέτο. Ο Παπαδόπουλος βέβαια απάντησε ότι το βέτο θα είναι εκεί και θα αποφασιστεί στις 16 του Δεκέμβρη αν θα το χρησιμοποιήσουν ή όχι. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών ότι *«το βέτο βρίσκεται στα χέρια της Τουρκίας»*, υπονοώντας ότι αν η τουρκική Κυβέρνηση προχωρήσει σε παραχωρήσεις δεν θα το χρησιμοποιήσουν.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. ήταν μαζί με το εμπάργκο που επιβάλλει στους τουρκοκύπριους από το 1974 και μετά, τα κυριότερα όπλα της ελληνοκυπριακής και ελληνικής άρχουσας τάξης απέναντι στην άλλη πλευρά. Με αυτά τα όπλα είναι που ελπίζουν να εξασφαλίσουν μια διευθέτηση που να είναι πιο κοντά στις δικές τους επιδιώξεις.

Οξυνση

Δεν είναι τυχαίο ότι μετά την αποτυχία των δημοψηφισμάτων και την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. χωρίς τους τουρκοκύπριους, έχουμε όξυνση του ψυχροπολεμικού κλίματος και των ανταγωνισμών ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο πλευρών. Κάτι που θα γίνεται ακόμη πιο έντονο όσο θα πλησιάζει η 17η Δεκέμβρη. Η κάθε πλευρά οχυρώνεται πίσω από τις θέσεις της και προσπαθεί να επιβάλει τους δικούς της όρους, είτε αυτό αφορά την διακίνηση ανθρώπων και εμπορευμάτων, διεθνή φόρουμ, πολιτιστικές εκδηλώσεις, αθλητικά γεγονότα και πολλά άλλα που μετά το άνοιγμα των συνόρων στις 23 Απρίλη του 2003 πήραν μια νέα πνοή και πιο προχωρημένη διάσταση.

Αυτή η κατάσταση απειλεί να δηλητηριάσει αυτό το κλίμα και τις πολύ καλές σχέσεις που δημιουργήθηκαν ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών μετά το άνοιγμα των συνόρων. Σίγουρα αυτό θα εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των πολιτικών ηγεσιών και των δυο πλευρών αλλά δεν θα εξυπηρετούσε καθόλου τους απλούς ανθρώπους και την προσπάθεια για ειρήνη, δημοκρατία, κατανόηση και αλληλοσεβασμό των δύο πλευρών και φυσικά για μια κοινά αποδεχτή συμφωνία διευθέτησης του κυπριακού προβλήματος.

Όσοι υποστηρίζουν μια τέτοια προοπτική και παλεύουν για ειλικρινή επαναπροσέγγιση δεν πρέπει να δώσουν καμιά υποστήριξη σε αυτά τα υστερόβουλα και «πολεμικά» σχέδια της κυβέρνησης και της πολιτικής μας ηγεσίας.

Δεν αναγνωρίζουμε σε κανέναν απο αυτούς να αποφασίσουν αν θα μπει η όχι η Τουρκία στην Ε.Ε., ούτε στον Τάσσο και τον Χριστόφια, ούτε στον Καραμανλή, ούτε και στον Παπανδρέου ή τον Αναστασιάδη. Οι μόνοι στους οποίους αναγνωρίζουμε το δικαίωμα να αποφασίσουν αν θέλουν να μπουν και με ποιους όρους στην Ε.Ε. είναι οι Τούρκοι εργαζόμενοι, οι απλοί άνθρωποι στη Τουρκία.

Επιθετική ενέργεια

Οποιαδήποτε άλλη στάση ή προσπάθεια να εμποδίσει η ελληνοκυπριακή και ελληνική πλευρά την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. είναι εχθρική και επιθετική ενέργεια και σαν τέτοια την καταγγέλλουμε. Δυστυχώς όμως φαίνεται να είμαστε η μόνη πολιτική οργάνωση που έχει αυτή τη ξεκάθαρη θέση και αυτό δείχνει τα υστερόβουλα κίνητρα των πολιτικών ηγεσιών που υποστήριξαν το ναι στα δημοψηφίσματα. Το πραγματικό τους ενδιαφέρον δεν ήταν ούτε η ειρήνη, ούτε η επαναπροσέγγιση αλλά να αρπάξουμε όσα μας δίνει πίσω τώρα το σχέδιο και βλέπουμε στο μέλλον πως θα πάρουμε και άλλα.

Ούτε δεχόμαστε την ανάλυση αυτών που δηλώνουν ότι θέλουν να μπεί η Τουρκία στην Ε.Ε. γιατί μας συμφέρει να έχουμε απέναντι μας μια Τουρκία που είναι στην διαδικασία ένταξης ή είναι πλήρες μέλος γιατί έτσι θα «υποχρεωθεί να συμπεριφερθεί ευρωπαϊκά και θα είναι πιο διαλλακτική και υποχωρητική». Δεν είναι δική μας δουλειά να αποφασίσουμε για την τύχη των τούρκων εργαζομένων. Σε πόσους από εμάς θα άρεσε αν την απόφαση για το αν θα μπει η Κυπριακή Δημοκρατία στην Ε.Ε. ή όχι θα την έπαιρνε η Ιταλία ή η Γαλλία. Ας σκεφτούμε ότι μόνο κάποιες παρόμοιες απειλές από ευρωπαίους ή αμερικανούς αξιωματούχους ακούμε και μας εξαγριώνουν και πολύ δικαιολογημένα φυσικά. - Βέβαια θα προτιμούσαμε να αποφασίζαμε εμείς οι ίδιοι με κάποιο δημοψήφισμα αν θα έμπαινε η Κυπριακή Δημοκρατία στην Ε.Ε. και όχι η Κυβέρνηση ή η Βουλή. Φαίνεται όμως ότι η πολιτική μας ηγεσία δεν είχε εμπιστοσύνη ότι θα εξασφάλιζε ένα σίγουρο ναι και προτίμησε να παρακάμψει τον κόσμο.

Με απειλές, εκβιασμούς και κτυπήματα κάτω από την μέση, δεν κτίζεται ούτε η φιλία, ούτε η συνεργασία, ούτε μπορεί να υπάρξει ειρηνική διευθέτηση του κυπριακού που να στηρίζεται πάνω στην συνεργασία και τον αλληλοσεβασμό.

Ντίνος Αγιομαμίτης